

KARDELEN

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

KARDELEN

Müdür
Paul GEORGES

Türk Müdür Başyardımcısı
Ender ÜSTÜNGEL '83

Genel Yayın Yönetmenleri
Yıldırım BEYAZIT
Metin YETKİN '11

Seçici Kurul
Asya ÇAVDAR
Balkan Can Nurettin UZUN
Doğa GÜRSOY
Duru ŞİBİK
Egemen AĞAOĞLU
Lara KANTİK
Leda MIHCİYAN
Melis AŞIK
Tara ZİLMAN
Ece DEMİR
Ekin ERBAŞ
Asrın ARSLAN
Elif İnci DÖNMEZ

Grafik Tasarım & İllüstrasyon
İnci Aslı ÖZEL '03

İletişim Adres
Caferağa Mah. Dr. Esat Işık Cd. 62, 34710 Kadıköy/İstanbul

Baskı
Şentürk Matbaacılık
senturkmatbaa@gmail.com

Sayı: 42

Yayın Sahibi
İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi

Yönetim

Saint-Joseph 150. Yılını Kutluyor

Saint-Joseph Célèbre Ses 150 Ans

✎ Paul GEORGES | İstanbul Saint-Joseph Lisesi Müdürü

İşte, 2020 yılı boyunca bize eşlik edecek logo. Çok farklı şartların meyvesi olan bir bağlamda doğmuş bir okulun yavaş yavaş filizlenmesi bir zeytin dalı tarafından gösteriliyor. Bu yavaş filizlenme, kardeşlik ruhundan, birçok tecrübeden (iyi ve kötü) ve geleceğe güvenden geliyor ki bu güven sayesinde toplumun sayısız değişimine uyum sağlayarak bugün bildiğimiz halini alan okul, frer nesilleri tarafından sabırla inşa edilmiş.

Voici le logo qui va nous accompagner tout au long de cette année 2020. Il représente par le biais d'une branche d'olivier la lente et progressive germination d'une école née dans un contexte autre, fruit de circonstances données et différentes. Cette lente germination vient d'une graine nourrie d'un esprit de fraternité, de maintes expériences (bonnes et mauvaises) et d'une inébranlable confiance dans l'avenir qui a animé des générations de frères qui ont patiemment construit l'école que nous connaissons aujourd'hui et ont su l'adapter aux multiples mutations de la société.

Herhangi bir doğumu, bir yıl dönümünü, bir zaferi yahut bir evliliği kutlamaya hazırlanırken iki yönlü bir duyguyla karşı karşıya kalırız: Bu dünyaya girmemizi sağlayan bizden öncekilere ritüellerle ve törenlerle yüce gönüllü bir hürmet duygusu; bu, genellikle şükrana veya bazen duaya adanmış bir zaman dilimidir. Ama, aynı zamanda, esenlik duygusunu, somutlaştırmanın neşesini, hayata geçirmenin kıvancını ve bir rüyanın peşinden koşmanın mutluluğunu hissetmekteyiz; bu an, kadehlerin, dansların ve müziğin eşlik ettiği bir şölen anıdır.

Bu bağlamda, yeni seneye kurucuların girişimci ruhuna ve 16 Haziran 1870 tarihinde, Pera semtini yakıp geçmiş olan yangından sonra kendilerini çok büyük bir karmaşa içerisinde bulan okulumuzun kurucularının iradelerine hürmetlerini sunarak başlamayı arzu ederim.

Zaten, Saint-Joseph yatılı okulu, belki de düşündüğümüz gibi Kadıköy'de bulunmuyordu, Pera semtinde, İmam Sokağı'nda (bugün İmam Adnan Sokağı olarak isimlendiriliyor) bulunuyordu. Sade, ahşap bir binaydı, burada frerler elli kadar kısmi yatılı öğrenciye ders veriyorlardı. 1862 yılında, yine Pera'da bulunan, Carnavoula sokağındaki bir okulu satın almışlardı. Ayrıca, 1864'te bir otel kiralamışlardı (Küçük Moda'daki Baltacı Otel; bugün "Big Chefs" restoranının bulunduğu yerde) ve bu oteli "Fransız Koleji" olarak adlandırmışlardı. Yine bu otel, yüz kadar yatılı öğrenci almak için kiralanmıştı. Bu okullar pek az gelir elde ediyordu çünkü kiralanmışlardı ve frerler İstanbul'un aşağı yukarı her yerinde açmış oldukları ücretsiz ilkokulların geçimini zor sağlıyorlardı. Meyvelikten başka bir şey bulunmayan Kadıköy'deki yeri, biraz şans eseri olarak alabildiler!

Frerler tarafından verilen eğitimin kalitesi, yatılı ve kısmi yatılı öğrencilerin sayısının artmasını kesinlikle sağlıyordu ama gün geçtikçe Osmanlı İmparatorluğu'nu sarsan ekonomik sıkıntılar ve Pera semtindeki (bugün Beyoğlu) fahiş kiralardan yüzünden yaşama sirayet eden belirsizlik halinin etkisiyle Baltacı Otel'in sahipleri, otellerini başka bir okula satmaya karar verdiler. İki yıl sonra, 2000 ölüme sebep olan Pera yangını Carnavoula Sokağı'ndaki Saint Joseph yatılı okulunu da yaktı. Her şey kül oldu. Her şey yeniden yapılmalıydı.

Quand nous nous apprêtons à célébrer une naissance, un anniversaire, une victoire ou un mariage, nous sommes parcourus d'un sentiment ambivalent: Nous sentons le devoir de rendre hommage de manière solennelle, par le biais de rituels et de cérémonies à tous ceux qui sont passés et grâce à qui nous passons dans ce monde; c'est généralement le moment consacré aux remerciements et parfois aux prières. Mais, nous sentons en même temps de l'euphorie, la joie d'une concrétisation, le bonheur de réaliser ou de poursuivre un rêve; c'est le moment où le banquet commence accompagné de toasts, de danses et de musiques.

Je souhaiterais ainsi commencer la nouvelle année en rendant hommage à l'esprit d'entreprise et à la ténacité des fondateurs de notre école qui, le dimanche 16 juin 1870, se trouvaient dans le plus grand désarroi après un grand incendie qui avait ravagé le quartier de Péra.

En effet, le pensionnat Saint-Joseph ne se trouvait pas à Kadıköy comme vous l'imaginiez peut-être, mais dans le quartier de Péra, dans la rue İmam Adnan (aujourd'hui appelée rue İmam Adnan). C'était alors un simple immeuble en bois où les frères scolarisaient une cinquantaine de demi-pensionnaires. Ils avaient acheté en 1862 une école rue Carnavoula encore à Péra. En 1864, les frères avaient aussi loué un hôtel – l'hôtel Baltacı à Küçük Moda (là où se trouve le restaurant Big chef aujourd'hui) qu'ils avaient appelé le « collègue français » destiné à prendre en charge cent pensionnaires. Ces écoles offraient peu de recettes car elles étaient louées et réussissaient difficilement à faire fonctionner les écoles primaires gratuites que les frères avaient ouvertes un peu partout à Istanbul et c'est un peu par chance qu'en 1864, les frères purent acquérir le terrain de Kadıköy où il n'y avait que des vergers !

La qualité de l'éducation dispensée par les frères leur permettait certes d'augmenter le nombre de leurs pensionnaires ou demi-pensionnaires mais peu à peu les difficultés économiques de l'empire ottoman conjuguée aux loyers prohibitifs du quartier de Péra (Beyoğlu aujourd'hui) rendaient le quotidien incertain d'autant qu'en 1868, les propriétaires de l'hôtel Baltacı décidèrent de vendre leur hôtel à une autre école.

Frerlerin lisemizin şu an bulunduğu alana, anne babalarına dönmemiş olan yatılı öğrencileriyle birlikte geldiği anlatılagelir.

Peki, böyle bir “yıl dönümünü” kutlamak ne anlama geliyor? Yine anlatılagelir ki o gece, iki tahta kulübede uyumuşlardır.

Bu, şuna benzer: “Buğday tohumu toprağa düşüp ölmezse yalnız kalır ama ölürse pek çok yemiş verir.” Esasen bu felaket, frerlerin, özellikle de Frer Hugonis’in, frerler cemiyetini ileride bizim okulumuza dönüşecek bir kolej inşa etmek için gerekli yatırımı sağlamaya ikna etmek amacıyla acil bir şekilde (o zamanlar vapurla) Paris’e gitmesine neden oldu. Fransa’nın III. Napolyon’un tahttan düşüşüyle sonuçlanacak Prusya savaşına hazırlandığı bu dönemin Paris’inin ıssızlığında bu yolculuğu hayal ediyorum.

Frer Hugonis izinleri alarak hızlı bir şekilde geri döndü. Yoğun bir şekilde sürdürülen idari girişimlerden ve sultanın izninden sonra lisenin ilk taşı 16 Ağustos 1870’te konulmuş oldu. Hâlihazırdaki 17 frer, inşaata yardım etti. Öğretmenler odasının seviyesinde bulunan sınıflar 2 Ekim 1870’te açıldı. 1874’te, 192 öğrenci vardı. Lise 1894 depreminden sonra tekrar inşa edilmek zorunda kaldığı için şimdiki haline pek benzemiyordu fakat o tarihten sonra fiziki açıdan git gide büyüdü ve zamanla ünlendi.

Ama bu konu, benim bir sonraki sayıdaki makalemin konusu olacak.

Paul Georges
İstanbul Saint-Joseph Lisesi Müdürü

A peine deux plus tard, l’incendie de Péra qui fit 2000 victimes brûla le pensionnat Saint-Joseph et l’école Rue Carnavoula. Tout était parti en cendres. Tout était à refaire.

Il semble parfois que « si le grain de blé tombé en terre ne meurt pas, il reste seul ; mais s’il meurt, il porte beaucoup de fruit » En effet, cette catastrophe détermina les frères et notamment le frère Hugonis à partir rapidement (en bateau à l’époque) à Paris pour convaincre la congrégation des frères d’investir dans la construction d’un collège à Kadıköy qui allait devenir notre école. J’imagine cette traversée du désert dans un Paris à l’époque où la France se préparait à la guerre avec la Prusse qui allait voir la chute du second Empire de Napoléon III.

Le frère Hugonis est revenu rapidement avec les autorisations en poche. Après moultes démarches administratives, et l’approbation du Sultan, la première pierre du lycée est posée le 16 août 1870. Les 17 frères présents aidèrent à la construction. Les classes qui se trouvaient alors au niveau de la salle des professeurs ouvrirent le 2 novembre 1870. En 1874, on comptait 192 élèves. Le lycée ne ressemblait pas encore à ce qu’il est aujourd’hui puisqu’il dut être reconstruit suite au tremblement de terre de 1894 puis il grandit progressivement physiquement et il gagna en réputation.

Mais cela sera le sujet de mon prochain article dans le prochain numéro.

Paul Georges
Directeur du lycée Saint-Joseph

Gurur Kaynaklarım...

 Ender ÜSTÜNGEL '83

İstanbul Saint-Joseph Lisesi Türk Müdür Başyardımcısı

Gökhan Baş '1999

1999 yılında Saint-Joseph'ten mezun oldu. Lisansını Sabancı Üniversitesinde Bilgisayar Bilimi ve Mühendisliği dalında yaptı. Yüksek Lisansını MBA – İş Yönetimi dalında Worcester Polytechnic Institute'ta yaptı.

Daha sonra SMC ve PMP sertifikalarını aldı. MBA alanında yüksek lisanslı; projeleri zamanında, bütçeyi aşmadan ve efektif bir şekilde iletişim kurarak tamamlama geçmişine sahip bir Proje Yöneticisi oldu.

2006'da Wincor Nixdorf Inc., İstanbul / Türkiye'de ATM yazılımı geliştirmeden sorumlu yazılım uzmanı olarak iş hayatına atıldı.

2007'de Acıbadem Sağlık Grubu'nda grup bünyesinde bulunan tüm hastanelerin ve tıp merkezlerinin veritabanlarının yönetiminden ve geliştirilmesinden sorumlu Oracle Veri Yöneticisi oldu.

Tam zamanlı MBA Programını sürdürürken Mayıs 2011'de, yarı zamanlı olarak EMC Inc, Boston / ABD'nin ürün yönetimi ekibini desteklemekten, mevcut iş süreçlerini geliştirmek için projeler üretilmesi ve yönetilmesinden sorumlu proje stajını yaptı.

Ekim 2012'de Expicient Inc., Boston / ABD'de Proje Yöneticisi oldu. Sipariş yönetimi, E-ticaret, Mobil Uygulama Geliştirme projelerini yönetti. Şirket çapında iş zekası, iş döngüleri ve taslakların geliştirilmesi projelerini devreye sokup yönetti.

Eylül 2014'te LogMeln, Boston / ABD'de Proje Yöneticisi oldu. IOT (Nesnelerin İnterneti) konusunda çalıştı. Ayrıca Şirket içi proses iyileştirme projelerinin yaratılması ve yönetimini gerçekleştirdi.

Haziran 2018'de AES Corp, Boston / ABD'de Proje Yönetimi Grup Başkanı olarak göreve başladı. Burada AES güvenlik ağı sistemlerinin internete bağlı versiyonlarının geliştirilmesi programından ve şirket bünyesindeki tüm projelerin yönetim organizasyonundan sorumlu. Bu firmada yapacağı işlerin bazıları şunlar: Proje Yönetimi Grubu'nun kurulması, projelerin efektif bir şekilde yönetimi için uygun personelin belirlenmesi ve işe alınması. Yönetilecek Projelere uygun metriklerin ve analiz metodlarının belirlenmesi ve şirket içi "Proje Yönetimi Bilgi Tabanı" oluşturulması.

Gökhan geçen ay bizi kırmayıp IOT konusunda bir grup ilgili öğrencimizi bilgilendirmek için okuluna geldi ve güncel bilgilerle dolu sunumuyla genç kardeşlerini aydınlattı.

Ne dersiniz? Gurur duymakta haksız mıyım?

Atölye

Öğrenciler için Çevik Yönetim Atölyesi Atelier de gestion agile pour nos élèves

Bilim Haftası kapsamında, öğrencilerimiz için Çevik Yönetim Atölyesi gerçekleştirdik. Bir Scrum Master ve bir yazılım geliştiricinin katılımıyla gerçekleştirdiğimiz ve tüm gün süren bu keyifli etkinlikte şu konulara değindik: Takım çalışması, çeviklik, proje yönetimi, scrum metodu.

Etkinlik sonrasında çocuklara gönderdiğimiz ankete çok olumlu geri dönüşler aldık. İşte bir tanesi: "Kesinlikle çok daha sık yapılması gereken, günlük hayatta eksikliğini gayet net bir şekilde hissettiğimiz bir etkinlikti. Kendimizi gerçekten de bir şeyler üretmeye; konular ve problemler üzerine kafa yormaya adanmış. Umuyorum ki, okulumuzda böyle etkinliklere çok daha sık yer verilir."

Scrum nedir?

Scrum, bir ekibin çevik prensiplere uygun olarak hızlı bir şekilde kendini organize etmesini ve değişimlere adapte olabilmesini sağlayan bir metodolojidir.

Scrum Master nedir?

Scrum Master, çevik çalışma yöntemlerini benimsemiş bir takımın kolaylaştırıcısıdır; yöneticisi değildir.

Pendant la semaine des sciences, nous avons réalisé un atelier de gestion agile pour nos élèves. Il y avait deux intervenants: un scrum master et un développeur de logiciel. Durant cet événement agréable qui a duré toute la journée, les élèves ont abordé les sujets suivants : travail d'équipe, agilité, gestion de projet, méthode scrum.

Nous avons reçu des retours très positifs via le questionnaire que nous avons envoyé aux élèves après cette activité. En voici un: "C'était une activité dont nous ressentons le manque dans la vie quotidienne et qui devrait certainement être organisé plus souvent. Nous nous sommes vraiment impliqués dans la production de quelque chose et la réflexion commune sur des sujets et des problèmes. J'espère que de telles activités auront lieu plus souvent dans notre école."

Qu'est que c'est le scrum?

Le scrum est une méthodologie qui permet à une équipe de s'auto-organiser, d'apporter des changements rapidement et de s'adapter aux circonstances rapidement, conformément aux principes agiles.

Que fait un scrum master?

Un scrum master est l'animateur d'une équipe de développement agile. Il n'est pas le chef de l'équipe. Il ne dirige pas celle-ci, il l'accompagne.

Masumiyet Müzesi

Le Musée de l'innocence

 Leda MIHCIYAN

Ekim ayında Beyoğlu'ndaki Masumiyet Müzesini ziyaret etme şansım oldu. Orhan Pamuk'un Nobel Ödülüne layık görülen kitabından uyarladığı bu müze, yazarın bir kitabını dahi okumamış olmama rağmen benim takdirimi kazanmayı başardı.

Kapısından girdiğim an, Kemal ile uzak ve yoksul akrabası Füsun'un bir hevesle başlayan aşkına tanıklık ettim. Müzede, Orhan Pamuk'un Füsun ve Kemal için özel hazırladığı vitrinleri inceliyor aynı zamanda da bu vitrinleri oluşturan, müthiş titizlikle seçilmiş eşyaların ilişkili olduğu hikâyeyi Pamuk'un sesinden dinliyordum.

Ben dinledikçe Kemal ile Füsun'un aşkı yavaş yavaş tükeniyor, yerini yazara yüzlerce sayfa yazdıracak kadar yorucu, yürek yakan bir aşk hikâyesine bırakıyordu.

Yazar gerçekte var olmamış bu iki karakteri öyle güzel somutlayabilmiş, gerçeklik algımı öyle bir altüst etmişti ki müzeden çıktığımda bile hala Kemal ve Füsun için üzülüyor, Kemal'in hastalığa dönüşen aşk acısıyla kederlenip, Kemal'in sözlerini Pamuk'un sesinden anımsıyordum: "Hayatımın en mutlu anıymış, biliyordum."

"Pamuk bu kitapla aşkı elle tutulur bir şey olarak önümüze koyuyor."

THE WASHINGTON POST

"Dünyadaki en güçlü en güzel , en insani ve en etkileyici çağdaş sanat eseri ! "

Simon Schema

"Sınırsız zevkler veren bir hikaye."

GUARDIAN

J'ai eu la chance de visiter le Musée de l'innocence qui se situe à Beyoğlu en octobre dernier. Un lieu qui a été aménagé d'après le roman d'Orhan Pamuk, l'oeuvre qui a reçu le prix Nobel de littérature. J'ai très apprécié ce lieu même si je n'ai lu aucun livre de l'auteur.

J'écoutais l'histoire d'amour entre Füsun et Kemal, mais aussi l'histoire des articles soigneusement sélectionnés et présentés dans des vitrines par la voix d'Orhan Pamuk.

J'assistais tout doucement à l'épuisement de cet amour, donnant à l'auteur l'inspiration que laisse une histoire d'amour fatiguée et déchirante jusqu'à écrire une centaine de pages à l'auteur.

Chagriné par la douleur de l'amour qui s'est transformé en maladie, je me suis souvenu des mots de Kemal de la voix de Pamuk : "C'était le moment le plus heureux de ma vie, mais je n'en avais pas conscience."

"Avec ce livre, Pamuk livre un amour que nous pouvons toucher à main nue"

THE WASHINGTON POST

"L'art contemporain le plus beau, le plus humain et le plus impressionnant du monde!"

Simon Schema

"Une histoire qui vous procure un plaisir illimité."

GUARDIAN

Van Gogh Müzesi

Sizlere geçtiğimiz tatilde gezdiğim bir müzeden bahsetmek istiyorum: Amsterdam Van Gogh Müzesi. Daha önce duymuş olabileceğiniz bu müzede; adından da anlaşılacağı gibi, çoğunlukla ünlü ressam Vincent Van Gogh'un eserleri bulunuyor. Müze; Van Gogh'un onlarca oto portresinden tutun, ressamın dünyaca tanınan eserlerinden "Patates Yiyenler", "Ayçiçekleri", "Sarı Ev"e kadar birçok esere ev sahipliği yapıyor.

 Asya ÇAVDAR

Bir çoğunuzun da bildiği gibi Van Gogh kendi zamanında seilmeyen hatta aşağılanan bir ressamdı. Bu halk arasındaki dışlanma, onun psikolojik sorunlara sahip olmasına neden olmuştu. Müzede yaptığı resimleri kendi gözlerinizle görmek gerçekten size farklı duygular yaşıyor. Psikolojisini renklere, fırça darbelerine yansıtmaya çalışmış ve bunu kesinlikle başarmış. Bazı resimleri karanlık, üzücü dururken; bazı resimleri ise renk ve hayat dolu görünüyor. Resimleri incelerken, o resmi yaparkenki ruh halini kolayca anlayabiliyorsunuz.

Müzede Van Gogh'un eserleri dışında aynı zamanda ağabeyine Theo'ya yazdığı mektuplara da yer verilmiş. Yaşamı boyunca ağabeyine yaklaşık 600'den fazla mektup yazmış ve abisi bütün bu mektupları bir dolapta saklamıştır. Müzede aynı zamanda bu mektuplardan birkaçını ve Theo'nun mektupları sakladığı dolabı görebilirsiniz.

Ruh halinin eserlerine yansıdığından bahsettim ve buna bir örnek vermek istiyorum. Müzede beni en çok etkileyen eserlerden birinin hikâyesini sizlerle paylaşacağım. Bu eserin adı "Çiçek Açan Badem Ağacı". Bu tablo Van Gogh'un en renkli ve canlı tablolarından biri. Hikâyesi ise şöyle: Van Gogh Arles'te yaşarken Theo'dan bir müjde alır.

Theo ve karısı Johanna'nın bir çocukları olacaktır. Theo ve Johanna çocuğun adını Vincent koymaya karar verirler. İlk defa bir amca olacak Van Gogh bu habere çok sevinir ve buradan ilham alarak bu tabloyu resmeder. Çocuk doğduktan sonra yaptığı bu resmi doğum hediyesi olarak onlara verir. Daha sonra bahsettiğim bu yeğeni Vincent büyüyecek ve hakkında konuştuğum bu müzeyi kuracaktır.

Bana göre herkesin hayatında görmesi gereken bir yer, Van Gogh Müzesi. Van Gogh, amacının renklerle konuşabilmek, fırça darbeleriyle duygularını aktarabilmek olduğunu söylemiştir.

Maalesef ki yaşadığı zamanlarda bunu başardığına şahit olamamıştır. Aslında bugün bütün dünyaca en iyi ressamlar arasında kabul edilen Van Gogh, amacına ulaşmıştır. Bu başarısını kendi gözleriniz ile görmek isterseniz bu müze sizin için ideal. Sadece eserleri görmüyor aynı zamanda hayatı hakkında birçok yeni bilgi ediniyorsunuz. Bu nedenle eğer bir gün Amsterdam'a giderseniz Van Gogh Müzesi'ne kesinlikle girmeli ve anlattığım duyguları kendiniz yaşamalısınız. Gerçekten unutamayacağınız bir deneyim olacaktır.

Standby Coffee

Standby Coffee'yi bir Saint-Joseph öğrencisi olarak hepimiz görmüşüzdür. Şirin, mavi kapısı, sandalyeleri ve çerçeveleriyle insanı kendine çeken, samimi bir yer. İçeri girdiğinizde Handan Abla ve Birkan Abi'nin sıcakkanlılığıyla, bir kere yedikten sonra vazgeçemeyeceğiniz çeşitli kurabiyelerinin kokusu içinde bir kahve içmenizi şiddetle tavsiye etmekteyim. Ben burayı tanıdığımda dokuzuncu sınıftaydım ve bu iki sene içerisinde yaklaşık her gün gittiğim bir kafeden aileye döndü. Kafeyi daha iyi tanımanız adına Birkan Abi'ye birkaç soru sordum.

Standby Coffee, ce lieu nous le connaissons tous en tant qu'élève de Saint-Joseph est un endroit confortable et conviviale avec sa charmante porte bleue, ses chaises et ses cadres. Lorsque vous entrez, je vous recommande fortement de boire un café accompagné de odeur des cookies chauds de Handan Abla et Birkan Abi. Quand j'ai connu cet endroit, j'étais en neuvième année et depuis deux ans, ce lieu où j'y suis allé quasiment tous les jours est devenu ma deuxième famille. Afin de mieux connaître le café, j'ai posé quelques questions à Birkan Abi.

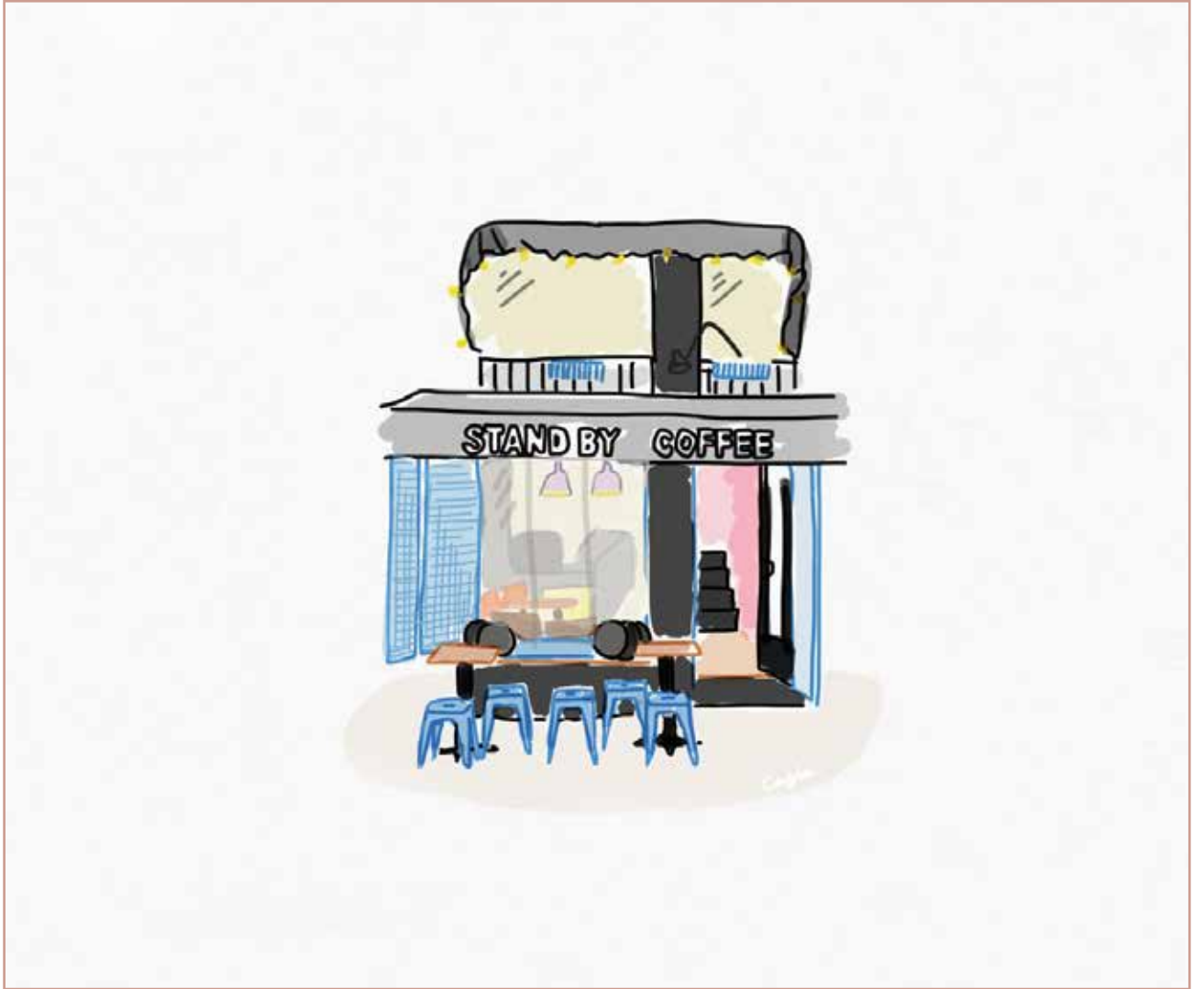
 Doğa GÜRSOY

Haftalık rutininizi anlatabilir misin?

Haftanın 6 günü açıyoruz. Pazar günü aile zamanı olarak çalışmıyoruz. Hafta içi, 5 gün boyunca, sabah 5.00'te kalkıp 5.15'te dükkânı açıyorum. Cumartesi günleri biraz daha insafliyiz, 8.00 gibi kalkıp 9.00 gibi dükkânı açıyoruz. Sabah geldiğimde dükkânın açılışı 15-20 dakika sürüyor: masalar, sandalyeler, toz alımı, makinenin ısınması... Her gün kesin olmakla birlikte içeriği değişen kurabiyeleri yapıyorum. Sabahları ortalama dört porsiyon kurabiye hazırlıyorum ama bunun iki porsiyonunu pişiriyorum, iki porsiyonunu gün içinde pişirmeyi tercih ediyoruz. Her gün yaptığımız belli başlı ürünler var. Her sabah sandviç hazırlıyorum, kurabiye hazırlıyorum, bazen, içimden geldiyse, muffin pişiriyorum, bazen oopsie sandviç hazırlıyorum ama yani her sabah 7.30'a kadar sürekli üretim halimiz devam ediyor.

Pouvez-vous nous parler de votre routine hebdomadaire ?

Nous ouvrons six jours par semaine. Nous ne travaillons pas le dimanche pour passer du temps en famille. En semaine, pendant 5 jours, je me lève à 5h00 et ouvre mon commerce à 5h15. Le samedi, nous sommes un peu plus indulgent, nous nous levons à 8h00 et ouvrons à 9h00. Quand j'arrive le matin, l'ouverture dure 15 à 20 minutes : tables, chaises, prise de poussière, réchauffement de la machine où je prépare les cookies. Chaque jour, nous préparons des cookies toutefois la recette de ces cookies change pour chaque jour. Je prépare quatre portions de biscuits le matin, mais je n'en fais cuire que deux car nous préférons en faire cuire deux portions pendant la journée. Il y a certains produits que nous fabriquons tous les jours. Je fais des sandwichs tous les matins, je fais des biscuits, parfois,

7.30-10.00 arası bi yoğunluğumuz oluyor, ondan sonra gün içinde ne hazırlayacaksak, sebze suyu sıkacaksak sebzelerin yıkanması, vegan brownie yapacaksak onun hazırlığı ya da badem sütü, badem unu yapacaksak onların hazırlığıyla uğraşıyoruz.

Hangi ürünleri kendiniz yapıyorsunuz?

Aslında sadece ham maddeleri dışarıdan alıyoruz. Unu un, şekeri şeker olarak alıyoruz. Onun dışında kurabiyeyi, vegan poğaçayı, brownieyi, tartı, enerji toplarını, badem sütünü, fındık sütünü... Aslında her şeyi kendimiz yapıyoruz ama dediğim gibi hammaddeyi alıyoruz sadece.

si ça vient de moi, je fais des muffins, parfois je fais des sandwiches oopsie, mais tous les matins on continue à produire jusqu'à 7h30. Nous avons une forte clientèle entre 7h30 et 10h00. Une fois terminé, nous nous préparons toute la journée : nous lavons les légumes, pressons les fruits, préparons les brownies vegans ou le lait d'amande, ou encore la farine d'amande.

Quels produits fabriquez-vous vous-même ?

En fait, nous n'achetons que les matières premières. Nous achetons la farine et le sucre.

Onu da olabildiğince saf halde almaya çalışıyoruz. Bademi, fıncığı, fıstığı hep çiğ alıyoruz; gerekiyorsa kendimiz kavuruyoruz. Bu aynı şekilde kahve için de geçerli: Kahveyi de çiğ, yeşil kahve olarak alıyoruz; kavurmasını, öğütülmesini, demlemesini her şeyiyle kendimiz yapıyoruz.

Müşterilerinizle güçlü bir bağınız var.

Bu nasıl oluştu?

Aslında bunun tek bir cevabı yok. Bir strateji de yok burada. Yani, yazılmış bir kitaptan okuyup ilerlese belki olurdu ama bizim en büyük şansımız biz bu işi, ilk başta iş olarak açmadık. Handan endüstri mühendisi, ben iktisatçiyim. Ben IT şirketinde çalışmaya devam ediyorum, Handan da dünya mutfağında aşçılık yaptı. Artık kurumsal hayatta çalışmayı istemediği için ve bir şeyler yapmayı istediği için açtığımız bir dükkân aslında. Keyfe keder başlayan bir şey olduğu için ekstra bir ticari kaygı duymadığımız için bir baktık arkadaş olmaya başladık. Arkadaş olmanın da keyfini aldık. Bir yerden sonra bize arkadaş olmadığımız, uyuşmadığımız, anlaşamadığımız kişiler gelmemeye başladı. Biz de bundan keyif almaya başladık. Öyle olunca, bu kaygısız düzende devam ettik.

Peki Saint-Joseph öğrencilerinin sizde nasıl bir yeri var?

Saint-Joseph; bizim üç mezun verdiğimiz, dördüncü mezunun da yolda olduğu, bakınca evet, bir öğrenci grubu, bir lise, bir müşteri grubu aynı zamanda ama ciddi zaman geçirdiğimiz ve Hazırlık'tan son sınıfa kadar hem onların değişimini, gelişimini hem bizim değişimimizi gördüğümüz, arkadaş edindiğimiz bir grup. Direkt bir öğrenci grubu ya da müşteri grubu demeyi doğru bulmuyorum. Şöyle söyleyeyim: Ben bu yıl başında, kendi şirketimin yıllık satış toplantısı için yurtdışına gittiğimde iki yıl önceki mezunlardan biriyle buluştum ve onda kaldım ki şirketim otel ayarlamıştı zaten ama gitmişken onu da görmek, eskilerden bir şeyler konuşmak çok keyifliydi. Bizim bu yıl yaptığımız bir tane bardağın üzerinde, bütün tanıdığımız, arkadaş olduğumuz, eski mezunlar, yenilerin, muhabbetimiz olanların adını yazdığımız bir bardak yaptık ve bu bardağın etrafını da "family" olarak gösterdik. Yani gerçekten biz bir yerden sonra keyif alıyoruz.

A part ça, les biscuits, la pâtisserie végétalienne, les brownies, les tartes, les boules énergétiques, le lait d'amande, le lait de noisette... En fait on prépare tout nous-mêmes, mais comme je l'ai dit, on ne prend que les matières premières et nous essayons de les procurer aussi saint que possible. Nous achetons toujours des amandes, des noisettes et des arachides crues que nous faisons cuire s'il le faut. Cela y compris aussi pour le café : nous ne nous procurons que du café vert cru; et concernant la torréfaction, le broyage, le brassage, nous faisons tout nous-mêmes.

Vous avez un lien fort avec vos clients. Comment cela c'est fait ?

En fait, il n'y a pas qu'une seule réponse. Au départ, nous n'avions pas de stratégie ici. Nous ne sommes pas parti à partir d'un livre qui expliquerait comment faire. Notre plus grande chance est que nous n'avons pas vu ce lieu comme un lieu de travail. Handan est ingénieur industriel et moi-même, je suis économiste. Je continue de travailler dans l'informatique et Handan a travaillé comme cuisinière. En fait, nous avons ouvert ce lieu pour ne plus dépendre de la vie d'entreprises et nous voulions faire autres choses. Notre amitié s'est faite grâce à notre indifférence face au désir de faire des bénéfices. Nous prenons plaisir à être ami. Avec le temps, notre entourage a changé et nous nous sommes séparés des personnes avec qui nous ne nous entendions pas vraiment. Cela nous a rendu plus heureux. C'est peut-être cela qui a fait que nous continuons aujourd'hui sans préoccupation.

Et que signifie les élèves de Saint-Joseph pour vous ?

Saint-Joseph; nous avons trois diplômés, le quatrième diplômé est en route. C'est un groupe d'élèves, un lycée mais aussi un groupe de clients, cependant nous avons passé beaucoup de temps ensemble et de la préparatoire à la dernière année, nous voyons leur changement, leur développement et notre changement aussi. Nous sommes vraiment un groupe d'amis. Je ne trouve pas juste d'appeler cela un groupe d'élèves ou un groupe de clients.

Bu iş sizin için nasıl bir iş?

Birkan olarak, ben iyi bir şirkette, iyi bir pozisyonda çok çalışıyorum. Normalde o kadar yoğun çalıştıktan sonra, göreceli garsonluk, aşçılık yapmak ya da kavurmacılık yapmak zor bir şey ama kurumsal hayatın o pisliğini, o kafadaki yorgunluğu atmak için böyle şeylerle uğraşmak bana mükemmel geliyor. Yani, yogaya gitsem ya da terapiye gitsem emin ol bu kadar faydasını görmezdim. Handan içinse, Handan'ın oyun oynadığı, başarılarının takdir gördüğü, kızı Ela'yı sosyal olarak büyütebildiği bir dükkan. Hepsinin ötesinde yüzde yüz bir ticari kaygımızın olmaması, kafamızın biraz daha rahat olmasını sağlıyor. Biz burada olmaktan insanlarla arkadaş olmaktan, yeni birileriyle kendi kafamızdan birileriyle bir arada olmaktan çok mutluyuz. Yılbaşı yemeğinde kendi ailemizden karı-koca ve sadece dükkanda tanıştığımız arkadaş grubumuz var. Yani bu; bir yaştan sonra, bir yerden sonra yeni insanlarla tanışmak, arkadaş olmak, aynı evi, aynı hayatı paylaşmak kolay değil. O yüzden 13 metrekarenin bi dükkan ama 13 metrekarenin çok daha ötesinde bize fırsatlar açıyor. Bu sebeple bizim için işten çok hayat parçası. Bu Ela için de geçerli: İnsanlarla nasıl konuşması gerektiğini, nasıl sosyal olunacağını, paranın nasıl ve nasıl zor kazanıldığını öğreniyor. Bu olması gereken bir deneyim o yüzden biz gerçekten birçok anlamda, çok keyif alıyoruz burada.

Permettez-moi de vous dire ceci : au début de cette année, lorsque je suis allé à l'étranger pour une réunion annuelle des ventes de ma propre entreprise, sur place, j'ai rencontré l'un des diplômés que j'ai connu il y a deux. Je suis resté chez lui malgré la chambre d'hôtel que m'avait réservée l'entreprise. C'était très agréable de se retrouver et de parler des souvenirs. Cette année, nous avons sorti un verre et nous l'avons appelé «family». Sur ce verre, nous avons inscrit le nom des personnes que connaissions, avec qui nous sommes amis, des anciens diplômés, des nouveaux avec qui nous passons du temps. Nous prenons donc vraiment plaisir après un certains temps.

Comment cela fonctionne-t-il pour vous ?

Moi Birkan, je travaille dur et j'ai un poste important dans une bonne entreprise. Normalement, après avoir travaillé si dur, être serveur, cuisiner ou faire rôti, ce n'est pas aussi facile mais c'est parfait pour moi après ces années passées en entreprise, je me suis complètement débarrasser de la fatigue. Pour le dire autrement, si j'allais au yoga ou à une thérapie, je n'aurais pas eu autant de retour positive. Pour Handan, c'est une boutique où elle à la chance de jouer, où ses préparations sont appréciées et où elle peut élever et rendre sociable sa fille Ela. De plus, nous n'avons pas de préoccupation commerciale à 100%, ce qui nous permet d'être un peu plus à l'aise. Nous sommes très heureux d'être ici, d'être amis avec les gens, d'être entouré de nouvelle personnes qui nous ressembles. Pour le dîner de Noël, nous avons notre propre famille, mari et femme, et un groupe d'amis que nous avons rencontré dans notre boutique. Ainsi; ce n'est pas facile de rencontrer de nouvelles personnes, d'être amis, de partager une même maison après un certains âge. C'est pourquoi ce lieu de 13 m2 est peut-être petit à première vue mais il va au-delà de ses 13 m2, il nous ouvre les portes vers d'autres opportunités. C'est pourquoi ce lieu est plus qu'un lieu de travail, c'est une partie notre vie. Cela vaut aussi pour Ela: elle apprend à parler aux gens, à être sociable, à comprendre la difficulté de gagner de l'argent. Ce lieu, avec tout ce qu'il nous apporte, nous l'apprécions vraiment, c'est donc un vrai plaisir que d'être ici.

Masumiyet Müzesi

 Balkan Can Nurettin UZUN

Masumiyet Müzesi, Orhan Pamuk'un 2008 yılında yayınlanan 8. romanıdır. Yazar romanını "sınıfsal bir durum üzerine oturtulmuş bir aşk hikâyesi" olarak tanımlamaktadır. Orhan Pamuk, kitaba "Hayatımın en mutlu anıymış, bilmiyordum." cümlesiyle başlayacağını ve kitabın isminin "Masumiyet Müzesi" olacağını yaklaşık 10 sene önce, kitabı yazmaya başlamadan kafasına koymuştur. Romanı yazarın diğer romanlarından farklı kılan başlıca özelliği aynı adlı bir müzede romanda geçen objelerin sergilenmesidir. Bu müze okurların kitaba hayran kalmasında başrol oynamıştır. Şöyle ki: kitap okurları ikiye bölmüştür, bu sebeple kitabı benim gibi çok da beğenebilirsiniz veyahut romanın ağır ve sıkıcı olduğunu da düşünebilirsiniz. Kitabı başta akıcı bulmayan, okurken sıkılan arkadaşlarım çoktur ancak müzeyi görmeye gittiklerinde bu düşünceleri değiştirmiştir. Kemal'in Füsun'a ait eşyalar koleksiyonunu çıplak gözle görmek, tüm objelerin kitapta çağrıştırdıkları özelliklere birebir benzemesine özen gösterilerek ustaca seçilmiş olması, her nesnenin arkasındaki hikâyeyi yazarın sesinden dinlemek...

Eminim ki müzeye giden her okur için eşsiz bir deneyim olmuştur. Burada Orhan Pamuk'a ve hayal gücüne şapka çıkarmak gerekir. Hem Türk romancılığında devrim niteliğinde bir eser meydana getirmeyi hem de Nobel Edebiyat Ödülü'nü sonuna kadar hak ettiğini tüm dünyaya tekrar kanıtlamayı başarmıştır.

Masumiyet Müzesi gibi eserler daha çok yazılırsa ülkemizdeki okuma yazma oranında ciddi bir artış olacağına inanıyorum. Çünkü bildiğiniz gibi, ülkemizde kitap okuma oranına göre dizi ve film izleme oranı bir hayli fazla. İnsanlar hayal güçleri zayıf olduğundan veya üşendiğinden kendilerine farklı gelen eserleri kafalarında görselleştirerek canlandırmayı başaramıyor, doğal olarak da okumaktan sıkılıyor. Masumiyet Müzesi'nde yapıldığı gibi eserleri görselleştirmek ve insanların kafasında romanı daha somut bir hale getirmek adına müzeleştirme çalışmaları çoğalırrsa hem bu sorunun üstesinden gelebileceğimize hem de müzecilik faaliyetlerinin popülerleşeceğine inanıyorum.

Meyve Yerine Kahır Veren Ağacın Varisi

Daha küçük bir kızken, tayini çıkmayan annesi ve kız kardeşleriyle Burdur'da, 12 Eylül döneminde Uşak'a sürülen babasından ayrı, korku dolu günler geçiren Didem Madak'ın fırtınalı bir çocukluğu olmuştur. Türk Edebiyatı'ndaki ataerkil dilin boyunduruğu altında kalmadan şiirlerini kaleme alan Madak'ın her bir şiiri, yaşanmış bir anıya tanıklık eder.

 Ece EROĞLU

Bir nevi Didem Madak'ın bu cefalı yaşamından aktarılmış kesitler niteliğindeki dizelerden oluşan "Ahlar Ağacı" adlı şiirde, şair kendi iç dünyasına ayna tutmaktadır. Ahenkli bir dilde bildirmiştir vasiyetini, tabutunu taşıyacak olanların en güçlülerin arasından seçilmesini ister, oysa sitemkardır öte yandan, "Ahtım olsun," demektedir, "Yükleri ağırlaşsın diye iyice, tabutumun içinde tepineceğim."

Dinin insanlık üzerindeki etkisine işnelemelerde bulunmaktadır. "Ey cemaat!" diye başlar ve sorar o tüyleri diken diken eden soruyu: "Öldürdüğünüz birinin cenaze namazını kılmak?" Tanrı'nın ulaşılmazlığını eleştirmektedir. "Ne çok dikenin vardı Tanrım! Ne çok isterdim, sana sarılamazdım." Göğüs germek durumunda kaldığı bu bin bir külfete hitap edercesine çekinmeden yazmıştır. "Kaç meydanını okudum da bu hayatın. Yalnızca iki harfini öğrendim: "AH!" "Acıyı hangi dile tercüme etsek şimdi yalan olur Pollyanna"

Kendi kendimize oynayacağımız küçük mutluluk oyunlarının yaşadığımız olumsuzluklar, çektiğimiz ıstırapları yatıştırmak için boş bir uğraştan ileri gelmeyeceği savunulmaktadır. Şiirde Pollyanna'nın yanı sıra Dostoyevski'nin dünyaca ünlü "Anna Karenina" romanına da göndermede bulunmaktadır.

Yasak aşkı konu alan bu kitabın başlangıç cümlesi şudur: "Mutlu ailelerin hepsi birbirine benzer; mutsuz ailelerin mutsuzluğuysa kendine özgüdür." Didem Madak, zamanın Anna Karenina'yı taklit ettiğini öne sürer. "Neden her aşk," diye sorar, "Bir kadının cenazesini kaldırır mutlaka." Ara ara kardeşine, annesine seslenmelerde bulunduğu karışık anlamlar içeren dizelerin arasına saklanmış bir diğer unsur da Madak'ın öz eleştirisidir. "Ben ne de olsa yakıp yıkanlar listesinde ölü ya da diri arananlardanım." Sanki bu vahim gidişattan kendisini de suçlu tutmaktadır. Konu aşk olunca da yine sınıfta kaldığını "Ben sevgilim... Bir çocuk bayramı gibi yaşamak isterdim her aşkı Cezaya kaldım." dizeleriyle dile getirir. Üç bölümden oluşan bu çarpıcı şiiri kendi iç sesine seslenerekten bitirmektedir, şair. "İç ses, diye söylendim.

Gel!

Ahlar ağacından sen de biraz meyve topla.

Vasiyetimdir:

Bin ahımın hakkı toprağa kalsın..."

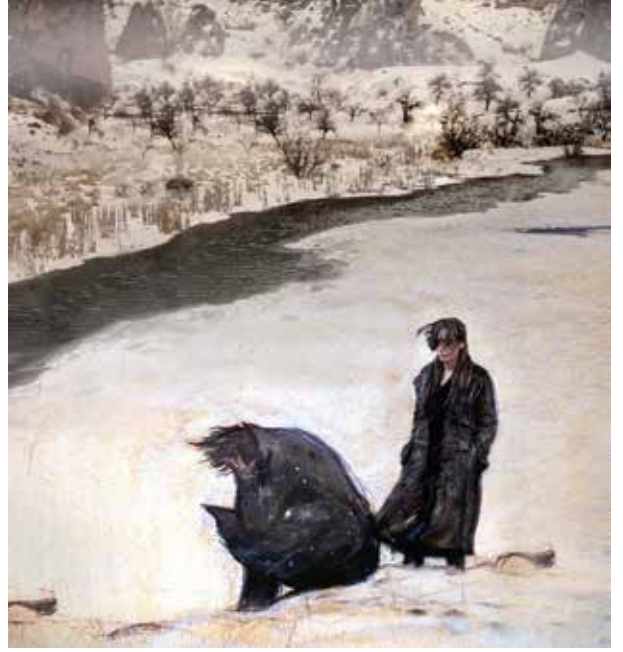
Nihayetinde toprağa verildiğinde, tüm bu kahırlarını, çektiği derin üzüntülerini, en azından ölümünden sonra terk edebilmeyi arzulamaktadır.

Kış Uykusu

Türk sinemasının 100. yılında Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye (Palme d'Or) ödülünü almayı başaran 2. uzun metrajlı Türk filmi olan Nuri Bilge Ceylan'ın yönettiği Kış Uykusu, "Aydın" adlı eski bir tiyatro sanatçısının kendisine babasından kalan Kapadokya'daki bir oteli işletirkenki hayatını anlatmaktadır.

 Balkan Can Nurettin UZUN

Geçtiğimiz günlerde "Şahsiyet" dizisindeki Agâh Beyoğlu rolüyle Emmy Ödüllerinde "En İyi Aktör" ödülünü kazanan Haluk Bilginer, "Aydın" karakterini "Şahsiyet"teki performansından aşağı kalmayacak şekilde ustaca canlandırmaktadır. Aydın, ismi gibi "aydın" bir karakter portresi çizmektedir. Filmde bu "aydın" karakterin kardeşi, eşi ve civardaki diğer insanlarla olan ilişkileri ve karakter analizi politik bir şekilde işleniyor. Aslında ne kadar alçakgönüllü görünse de aslında gururlu ve kendi megalomanisini tatmin etmek için etrafındaki insanlara onlardan daha büyük bir insan olduğunu mütevazı bir biçimde inceden inceden ima etmeye çalışan Aydın (eşinin başış kampanyasına yardım yaptığında eşine isminin anonim kalmasını istediğini söylediğinde bunu gözlemleyebiliriz) ile sadece basit bir hayat isteyen, normal bir insan olan eşi Nihal (Melisa Sözen) arasındaki problemler uzun diyaloglarla kimin haklı olduğu seyircinin takdirine bırakılarak gözler önüne seriliyor. Nihal, Aydın'ın hep vicdan, namus gibi konulardan konuşup ama aynı zamanda da tutarsız davranmasıyla ilgili serzenişlerde bulunuyor. Örneğin, Aydın kendisine bir köy okulunun öğretmeni tarafından maddi yardım talebi gelince buna olumlu bakıyor fakat daha sonra tesadüfen arabayla köyün yanından geçince çelişkiye kapılıp yardım etmemeyi seçiyor. Aynı zamanda, kardeşi Necla'yla da çok büyük görüş ayrılıklarına düşüyor. Necla, Aydın'ın sözde bir "aydın" gibi pek çok konuda katı fikirlere sahip olup ancak bunları sorgulamamasını eleştiriyor. Necla, her ne kadar Aydın'a göre farklı görüşlere açık, esnek bir karakter profili çizse de Aydın'ın dediği gibi tembel ve ağız çok laf yapan bir kişilik.

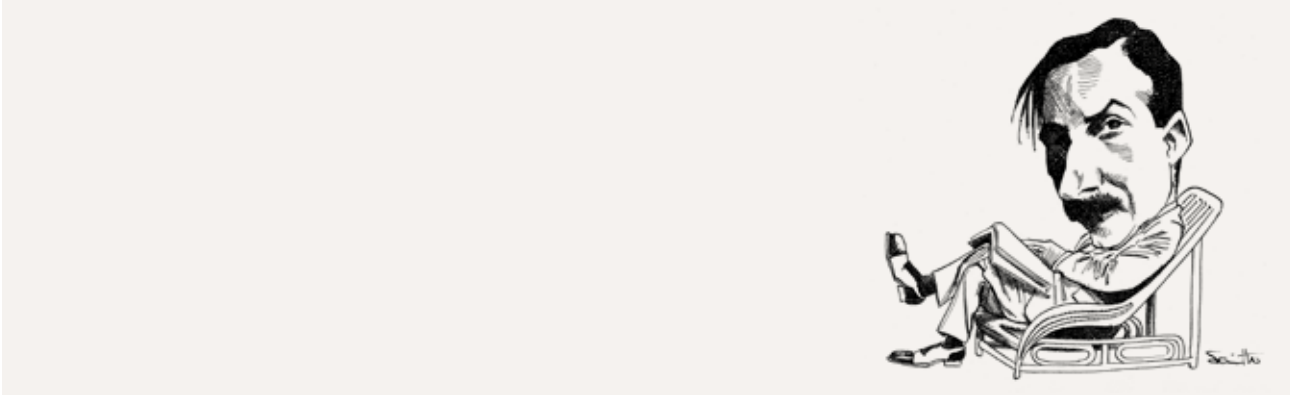

Filmin politik ayağında Nuri Bilge Ceylan'ın çoğu filminde işlediği köylü-kentli çatışmasını aydın ve din adamı olan kiracıları arasında gözlemliyoruz. Ceylan, günümüzde kendini din adamı gibi tanıtıp aslında paraya tapan insanları da sert bir şekilde eleştiriyor. Kış Uykusu, bütününe bakınca gerek insan ilişkileri gerek de toplumsal sorunlar açısından gerçekten çok ama çok zengin bir film. Yıllar geçse bile asla değerini kaybetmeyecek bir başyapıt. Palme d'Or'u sonuna kadar hak ettiğini ve dünya sinema tarihine adını altın harflerle yazdığını gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz.

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Lettre d'une inconnue

 Leda MIHÇIYAN

Stefan Zweig, *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* ("Brief einer Unbekannten") adlı uzun öyküsünü 1920'li yılların ilk yarısında kaleme aldı. Kitapta kadın kahramanını sadece uzun bir mektubun yazarı olarak tanıyoruz. Kadının hayatı boyunca sevmiş olduğu erkek için kaleme aldığı bu mektupta göndericinin adı yoktur. Mektubun başında tek bir hitap vardır: "Sana, beni asla tanımamış olan sana". Kadın, büyük tutkusunu hep bir "bilinmeyen" olarak, yani tek başına yaşamaya razıdır, bu aşk öyküsünde "taraf" değil, sadece tek bir "taraf" vardır. Zweig bu öyküsüyle mutlak aşk kavramının bilinmeyen kıyılarına değinmiş ve kadın figürünü inanılmaz bir aşkın örgüsüne çok güzel bir şekilde yerleştirmiştir. Kadın, adama kendini hatırlatacak tek bir kelime bile söylemeden adamın hayatını değiştirebilecek kadar etkilemiştir. 1920'nin sessiz Viyana'sında geçen hüznü aşk hikayesi, Stefan Zweig'in elinden, insan psikolojisinde eşine pek rastlanmayan bir yolculuğa çıkmış ve sizi de beraberinde götürmüştür.

Stefan Zweig a écrit «Lettre d'une inconnue» (Brief einer Unbekannten) dans la première moitié des années 1920. Nous ne connaissons l'héroïne du livre qu'en tant qu'auteur d'une longue lettre. Dans cette lettre, écrite à l'homme de sa vie, nous ne retrouvons aucun nom dans la partie «expéditeur». Au début de la lettre, il n'y a qu'une seule indication : «À toi, à toi qui ne m'as jamais connue». La femme est prête à vivre sa grande passion comme une «inconnue», c'est-à-dire seule. Il n'y a qu'un seul rivage dans cette histoire d'amour, celui d'une femme. Avec cette histoire, Zweig a abordé les rives inconnues de l'amour absolu et y a placé la figure féminine au centre de cet amour. Sous ce charme, l'héroïne pouvait changer la vie d'un homme sans même dire un mot. Cette triste histoire d'amour qui se déroule dans une Vienne paisible des années 1920, Stefan Zweig vous entraîne dans un voyage sans précédent rarement rencontré en psychologie humaine.

Çekirdek

 Baran Balkan Can Nurettin UZUN

“Çekirdek”, Saint-Joseph’li öğrenciler için yıllardır vazgeçilmez bir yer haline gelen sıcak ve samimi bir kahve dükkânıdır. Kahvesinin güzel ve iç ısıtıcı lezzeti dışında küçük ve şirin bir ortama sahip olarak bize adeta bir ev ortamı sunan Çekirdek güne iyi başlamak için Saint-Joseph’li öğrencilerin en popüler tercihlerinden biridir. Sabahları hiç boş yer göremezsiniz. “Çekirdek”in özel bir yer olmasındaki başlıca etkenlerden biri işletmecisi Tunca Abi’dir. Kendisinin her zaman güler yüzüyle siparişimizi alarak şafak vakti okula gelmek durumunda olan bizlere sabahları ufak da olsa bir motivasyon kazandırması paha biçilmezdir. Saint-Joseph öğrencileri olarak kendisiyle ağabey-kardeş gibiyizdir. Geçtiğimiz günlerde Kardelen kulübü olarak Masumiyet Müzesi’ne gitmeden önce kahve alırken kredi kartımın limitinin olmadığını görünce arkadaşlarımla yanında rencide olmamam için bana sessizce: “Limiti yok sanırım, sonra hallederiz mühim değil.” demesi buna en güzel örnektir. Böylesine güzel bir kahve dükkânı çizgisini koruması halinde eminim her daim ününü koruyup yıllar boyunca Saint-Joseph’li öğrencilere ev sahipliği yapacaktır. Peki diğer öğrenciler “Çekirdek” için ne diyor? Sizlerle birkaç öğrenci görüşünü paylaşmak isterim.

“Okulumuzun yanında aile ortamı kadar sıcak bir kahvecinin olması bizim için bir şans. Sabahları okula girmeden önce Çekirdek’te edilen muhabbet, her sabah nasıl olduğumuzu soran ve yeri gelince bize ikramlarda bulunan ağabeyimiz, içtiğimiz kahvenin uzun okul gününe motivasyon oluşu... Küçük ama manevi olarak bir o kadar da büyük dükkân.”

Deniz Ağaoğulları '19

«Çekirdek» est un café chaleureux et convivial qui est devenu un lieu incontournable pour les élèves de Saint-Joseph depuis des années. Avec sa petite atmosphère confortable et la saveur agréable de son café, ce lieu est l'un des choix les plus en vues des élèves de Saint-Joseph pour bien commencer la journée. Le matin, vous ne pouvez voir aucun siège libre. L'un des principaux facteurs qui font de « Çekirdek » un endroit spécial est son gérant Tunca Ağabey.

Il prend nos commande avec le sourire et cela nous procure une première sensation de motivation inestimable pour nous qui venons à l'école à l'aube. En tant qu'élève de Saint-Joseph, nous sommes comme des frères et sœurs. Il y a maintenant quelques temps, nous sommes allés au « Musée de l'Innocence » avec notre club de revue Kardelen et avant d'y aller, nous sommes passé par ce café. Malheureusement, ma carte bancaire ne m'a pas permis de payer et pour que je ne sois pas embarrassée, le gérant m'a doucement dit à l'oreille que ma carte manquait de solde et que nous pouvions régler ça une autre fois. S'il maintient cette ligne et une si belle gamme de cafés, je suis sûr qu'il gardera toujours sa réputation et accueillera les élèves de Saint-Joseph encore de longues années.

“C'est une chance pour nous d'avoir un café aussi chaleureux à côté de notre école. Avant de rentrer à l'école et d'y passer une longue journée, le fait de prendre un café et de discuter avec le gérant du café, qui est comme un grand frère pour nous tous, qui nous demande chaque matin comment on va, qui nous offre même des gourmandises de temps en temps... C'est peut-être un petit café par sa taille mais grand dans nos esprits.”

Deniz Ağaoğulları '19

Kase

 Tara ZİLMAN

“Kase” son dönemlerde gençler ve sağlıklı bir yaşam isteyenler tarafından çok ilgi görmekte. İsmi nin “Kase” olmasının nedeni de yemeklerin birbirinden güzel kaselerin içinde gelmesi. “Kase” dedim diye aklınıza sadece çorba ve salata gelmesin. Çin mutfağında Hint mutfağına kadar uzanan, 12 farklı kase bekliyor sizi. 12 az bir sayı gibi görünebilir fakat bu sayıya rağmen her kase diğ erinden tamamen farklı. Bir kasede garnitür olarak patatesle karşılaşırken, diğ erinde ballı zencefilli patates püresi bulabiliyorsunuz. Ufak bir uyarı yapmak gerekirse, kaseler oldukça doyurucu olduğu için başlangıçlara tek başınıza girişmeyin.

Sadece akşam yemeği ve öğlen yemeği için değil, birbirinden sağlıklı smoothie bowları ve içecekleriyle kahvaltıda güne güzel bir başlangıç yapabilirsiniz. Yalnızca yaratıcı menüleri değil ortamının da gününüze renk getireceğine eminim...

“Le bol” a attiré beaucoup d’attention récemment chez les jeunes et ceux qui désirent avoir une vie saine. Le nom bol n’est pas anodin car les plats sont servis dans de beaux bols. Ne pensez pas seulement à la soupe ou encore à la salade juste parce que j’ai dit “bol”. 12 bols différents vous attendent, allant du chinois à l’indien. Le nombre 12 peut sembler être un petit nombre, mais malgré ce nombre, chaque bol est complètement différent de l’autre. Dans un bol, vous pouvez trouver des pommes de terre comme accompagnement, dans l’autre, vous pouvez trouver une purée de gingembre avec du miel. Pour vous faire une confiance, ne vous lancez pas en solitaire dans la dégustation car les bols sont très satisfaisants.

Vous pouvez très bien commencer la journée avec son petit déjeuner, mais aussi goûter à ses boissons à base de smoothies. Ce n’est pas un lieu où nous dînons ou déjeunons seulement. Non pas seulement ses menus créatifs, mais l’environnement aussi vous apporteront de la couleur à votre journée.

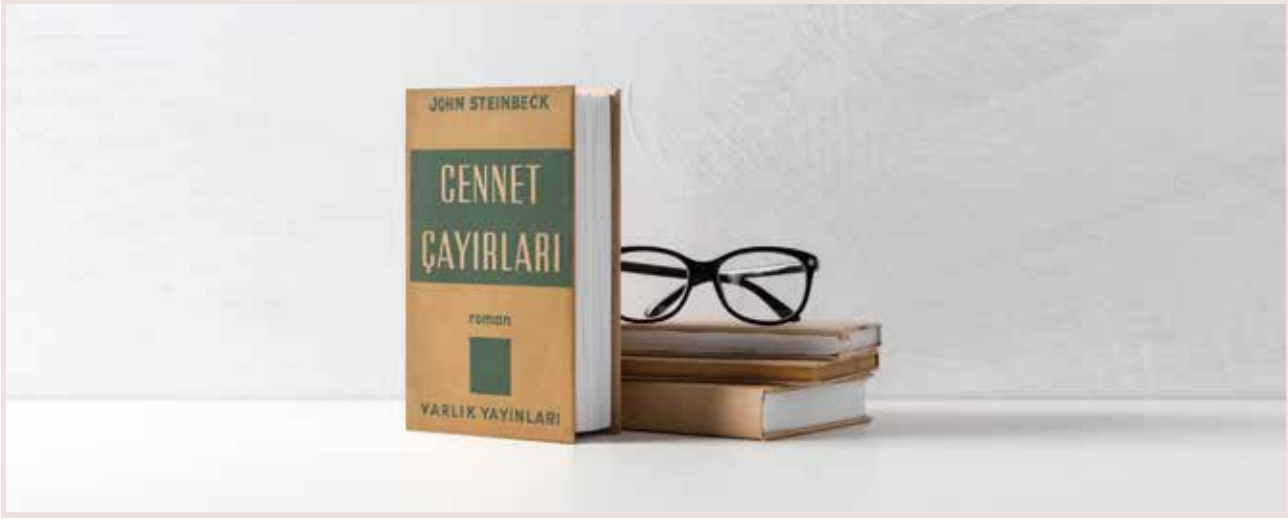

Fotoğraf: nessmedya.com

Cennet ayırları

Les Pâturages du Ciel

 Lara KANTİK

John Steinbeck'in unutulmaya yüz tutmuş kitabı Cennet ayırları, yazarın yayınlanan ikinci eseridir. Cennet ayırları, Kaliforniya'da verimli toprakları, akılalmaz güzelliği ve sakin kasaba yaşamıyla ünlü bir vadi. Nüfusun çoğunluğunun çiftçi olduğu bu vadideki on iki farklı insanın birbiriyle bağlantılı on iki farklı bölümde işleniyor. Steinbeck, basit olarak tanımlanabilecek insanların hayatlarına onların gözünden bakarak bir kere daha insan ruhundaki karmaşayı gözler önüne seriyor. Yalın bir dille anlatılan kitap, klasiklere başlamakta kararsız olanlar için harika bir başlangıç noktası.

Le livre oublié de John Steinbeck, Les Pâturages du ciel, est son deuxième ouvrage publié. Les Pâturages du ciel est une vallée de Californie célèbre pour son sol fertile, sa beauté incroyable et sa vie tranquille en ville. Douze personnes différentes dans cette vallée, où la majorité de la population est des agriculteurs, sont traitées dans douze chapitres différents reliés les uns aux autres. Steinbeck révèle une fois de plus le chaos dans l'âme humaine en regardant la vie des gens qui peuvent être décrits comme simples. Le livre, écrit en langage simple, est un excellent point de départ pour ceux qui hésitent à commencer les classiques.

Hikaye

Mon Histoire

 Ekin ERBAŞ

Je suis né dans un champ à Şanlıurfa, en Turquie. Il faisait très chaud mais ils nous arrosaient souvent. Un matin, j'ai entendu un bruit. Quand j'ai regardé ce qui se passait, j'ai vu les grosses machines arriver vers nous. Elles nous ont coupés et elles nous ont mis dans des conteneurs. Nous sommes allés à l'usine et les ouvriers nous ont mis dans une grande machine. Cette machine nous a triés, elle nous a lavés. A présent, je me sentais très petit. Ensuite, ils nous ont emballés et ils nous ont mis dans des boîtes en carton. Nous avons été transportés en camion. Pendant le voyage, j'ai découvert que les autres étaient nés dans d'autres pays comme la Chine ou l'Amérique. Après un long voyage, nous sommes arrivés dans un dépôt. Après quelques heures, j'ai entendu la voix des gens. Ils nous ont accueillis. J'étais encore plus surpris quand j'ai remarqué mes amis sur les étagères. Ils n'étaient pas comme moi. J'étais un coton de maquillage rond et ordinaire. Mais certaines de mes amis étaient carrés, certains en tige pour les oreilles. Une des personnes a dit "Ouvre les portes !" Les gens sont venus et ils ont commencé à nous examiner. Plus tard, le nombre de mes amis avait diminué. Une fille est venue et elle m'a prise. Elle m'a mise dans un sac. Quand je suis sorti, j'ai vu une salle de bain où sentait une odeur lourde. Je me suis senti humide. De l'acétone? La fille en versait sur moi. Elle m'a pressé contre ses ongles. Ça faisait mal. Je me suis retrouvé à la poubelle. Quelques jours plus tard, on m'a jété dans une poubelle encore plus grande. Le reste de ma vie s'est écoulé dans une décharge. Mon aventure était courte, très courte.

Sokak Şairi Hüseyin Avni Dede ile Röportaj

Sokak Şairi Hüseyin Avni DEDE ile röportaj... Soyadından ötürü herkes onu "Dede" diye tanır. Kimseyle sizli bizli konuşmaz, tam bir halk insanıdır. Birçok şiir kitabı yayımlayan Dede, Beyazıt'taki Çınaraltı ile bütünleşmiştir. Her edebiyatçı onu tanır. Biz de onu tanımak ve tanıtmak için Karaköy'e giderek onunla röportaj yaptık.

 Asrın Utku ARSLAN

Merhaba Dede! Nasılsın iyi misin?
İşte her zamanki gibi ayaktayız ya!

İstersen hemen sorulara geçelim.
Kadıköy'de mi oturuyorsun?

Esasen Kadıköy'deyim de benim orası kentsel dönüşüme girdi. 2016'dan beri Fındıklı'da, Kabataş'tayım. Kışlığa geçtik... Esas kışlığımız bu vapur iskelesinin karşısındaydı. Orası şimdi kahveci oldu. Orası güzeldi. İnşaatlar bitmiyor...

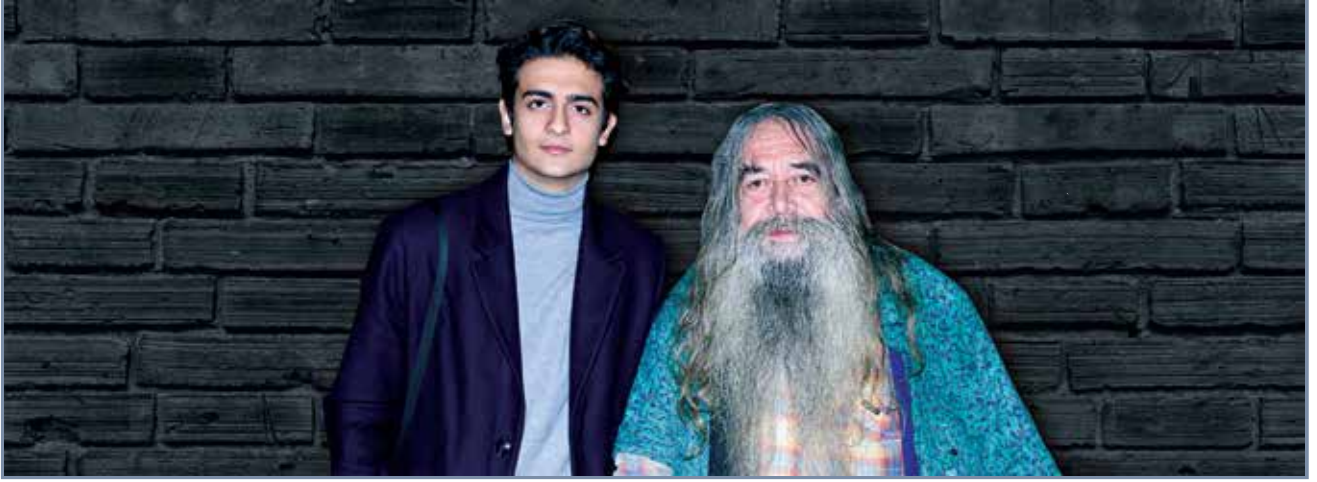
Kendini nasıl tanıtırısın peki?

Rahmetli babamın sayesinde şair oldum. Onun şairliği ile 1964 senesinde şiir yazmaya başladım. Onun gittiği tatlıcılar vardı. O tatlıcılardan biri "Merhaba Reis" idi. Şimdi Murat Muhallebici oldu. Hep şairler oradaydı. Bedri Eyüboğlu oraya gelirdi. "Merhaba Reis"i o yönetirdi. Rüknettin Resuloğlu'yla "Yelken" dergisini çıkardı. Bütün şairler, yazarlar hep orada toplanırdı. Çocukluğum onların arasında geçti. Böylelikle şiirle olan ilişkim babamın sayesinde, onun kitaplarıyla başladı. Bir zaman geçti, kendi kitabımla piyasaya çıktım. "Şairler Üzülmesin" kitabımı askerden önce yazmıştım. Gençtim, sakallar daha siyahtı ve kısaydı. O zamanlar bıyıklarla sakallar birleşmiyordu. Yine o zaman benim bir fotoğraf dergi kapağında ilgi çekiyordu. Ben o sırada kitap sergileri açıyordum.

Bazısı babamdan alıyordu bazısı benden alıyordu. O caddeler de biz baba oğul sokak şairliğine başladık. O bende bir gelenek haline geldi. Ondan önce de zaten babamın kitaplarıyla sergi açıyordum. Kendi şiirlerimi kartonlara yazıyordum. Gelenler o şiirleri okuyordu. Bu kitapta var mı diye soruyorlardı. Ben de "Bu babamın kitabı ama ben de kendi kitabımı çıkaracağım." diyordum. Öyle öyle derken bende bir alışkanlık oldu. Askere gittim geldim. İkinci kitabımı çıkardığım zamanlar tipo baskı tabii... Beş bin beş bin basıyorduk. O zamanlar için çok rakamdı. Hep sokaktaydım. Akşama kadar yüz yüz elli tane kitabım satılıyordu. Kendi gücümle satıyordum. Sonrasında üçüncü kitabım çıktı. Dördüncü kitabım derken biraz soluklandım. Biraz ara verir gibi oldum. 1983'te de yeni bir kitapla çıktım ortaya. Bu kitap biraz daha farklıydı diğerlerine göre. O biraz ses getirdi. O ses geldikten sonra "Keman Çalan Ölüler"i çıkardım. O biraz daha yükseltti sesi.

Seni daha çok Çınaraltı'yla özdeşleştiriyorlar. "Çınarın rengi neyse dedenin sakalının rengi de odur. Çınar rengini onun saklından alır." deniyor... Çınaraltı maceranız nasıl başladı?

Benim çocukluğum orada geçti. Süleymaniye doğumluyum. İlkokul çağındayken hep oralardaydım. On yaşımda pazar günleri bit pazarında sergi açardım. 1964'ten 1968'e kadar orada babamın kitaplarını satardım.

Ama bunun yanı sıra başka objeler de sattım. Kapı kolu, kapı aynası, musluk, hırdavat türü şeyler de var. Eski paralar da satardım ama bu kadar yoğun değildi. O dönemler öyle geçti. Artık orada çınarın sembolü oldum. Gelen beni orada görmeyince huzursuz oluyor. Tabii ben de sanki görevimi yapmamış gibi huzursuz oluyorum. Bu senelerce sürdü, sürüyor. Çevredeki üniversitelerin eski mezunları beni hala burada gördüklerinde seviniyorlar. Mesela yıllar önce bir fotoğraf çektiğimiz bugün çocuklarıyla gelip başka bir fotoğraf çekiniyoruz. Ama sonuç itibariyle hep aynı yerde buluyorlar beni. Bugün bile elli taneden fazla fotoğraf çektişimdir. Arşivlerimde vardır bir sürü fotoğraf...

Sürekli insanlarla beraber olmanın, sokakta olmanın anlamı nedir?

Sokakta, okurla iç içesin. Kendi yaşadıklarını aktarıyorsun. Her gün farklı bir şiir çıkıyor. Şiir damarı dedikleri şey sokakta atıyor ve o damardan bir şey alıyorsun. Şiire de yansıyor bu damar. Antikacıların orada olması veya yıldız taşı alıp kedigözü satmaları veya opel yüzükler... Bunun gibi benzeri şeyler şiirin malzemesi oluyor. Onu anlatırken farklı anlatıyorsun. Mesela "Bizans Tabut Çivileri" adlı kitabımı yazdığım da eskiden "Lodosçular" vardı. Lodostan çıkan eşyaları toparlar, elekten geçirirler, bize getirirlerdi. O zamanlar Bizans tabut çivileri de ilgi çekiyordu. Onları alıp sattığımı bilirim.

"Lodosçu Necati getirdi çınar arasına / sattım Bizans tabut çivilerini / bir şişe şarap parasına"

Hiç yaşamadığınız bir olayı, tatmadığınız bir duyguyu anlattığınız oldu mu?

Pek olmadı. Mutlaka bir yaşanmışlık vardır. Mesela "Askeri Olmayan Tank"ı askere gitmeden önce yazmıştım. O zaman Çağda Türk Şiiri Antolojisi'nde Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın şiiriyle yan yana yayımlandı. Ben de o heyecanla bir liraya satmaya çalışıyordum. Kendi şiirim de var sonuçta. O zaman askere girmemişim ama o duygu vardı. Daha bugün bir arkadaş geldi, kitabı aldı. Sonra yanındaki arkadaşına o şiirimi açıp okudu.

Döneminizdeki siyasi olaylardan şiirleriniz nasıl etkilendi?

Yetmişli yıllarda etkileşimim oldu. "Ben Ölmeden Önce" kitabımdaki bazı şiirlerimde General Francisco Morales-Bermudez'den söz ederim. Bazen Velasco Alvarado'dan söz ederim. O zamanki darbeci generalleri, diktatörleri hep aktarmışım. Şiirlerimde o duruş görülür.

Sakallarınızı ne zamandır uzatıyorsunuz?

Ben sakalları lise çağlarında "hippi"dönemlerinde bırakırdım. Liseye gittiğimden dolayı kesiyordum. En fazla üç ay uzatabiliyordum. Bir zaman sonra daha fazla uzatmak istedim.

“Mesela “Bizans Tabut ivileri” adlı kitabımı yazdığım da eskiden “Iodosçular” vardı. Iodostan çıkan eşyaları toparlar, elekten geçirirler, bize getirirlerdi. O zamanlar Bizans tabut çivileri de ilgi çekiyordu. Onları alıp sattığımı bilirim.”

On altı ay tıraş olmadım. Epey uzadı sakal. Tabii askerden önce bu, 73 senesiydi. O zamanlar yadırganıyordu. Kolay bir iş değildi. Zamanla bu bende alışkanlık hale geldi. En son İtalya’ya giderken 84 senesi arkadaşlar sakalı kes dediler bana. Ben de onlara uydum. Hâlbuki pasaport fotoğrafı sakallı ben sakalsız halimle İtalya’ya gittim. O zamanlarda vize yok, cebindeki paraya bakıyorlar. Döndüğümde talebeler sormaya başladılar. İçlerinden bir tanesi ben senin yerinde olsam ölene kadar kesmem dedi. O bana bir güç verdi. 84’ten beri böyle devam ediyor. Otuz altıncı seneye girdim.

Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

“Yelken” dergisi çok önemlidir. Bütün önemli şairler, İkinci Yeni’ler, Cemal Süreya’lar hep oradan çıkmıştır. Varlık’la birlikte o dönemin en önemli dergileri. Ben lisedeyken Yaşar Nabi’ye şiir getirirdik. Heyecandan kapısından giremezdik. En son bir gün cesaretimi topladım, çaldım kapıyı, içeri girdim. Baktım o da ayakta, dedim, böyle böyle ben de şiir yazıyorum. O zamanlar daktilo etmişim şiiri. Baktım masanın üzerinde tepe gibi üst üste şiir var. Önce onlar değerlendirilecek sonra sıra bana gelecekti. Bir de her şeyi basmıyorlar. Seçicilerdi. 69 senesinde ilk şiirimi “Türkiye” dergisinde yayımladım. Kitaplara girmeyen bir şiirdi o. Şiir bile değildi. Sonra devam ettim. “Eflatun, Ekspres” gibi dergilerde yazdım. Sonra aboneye giden dergiler çıktı.

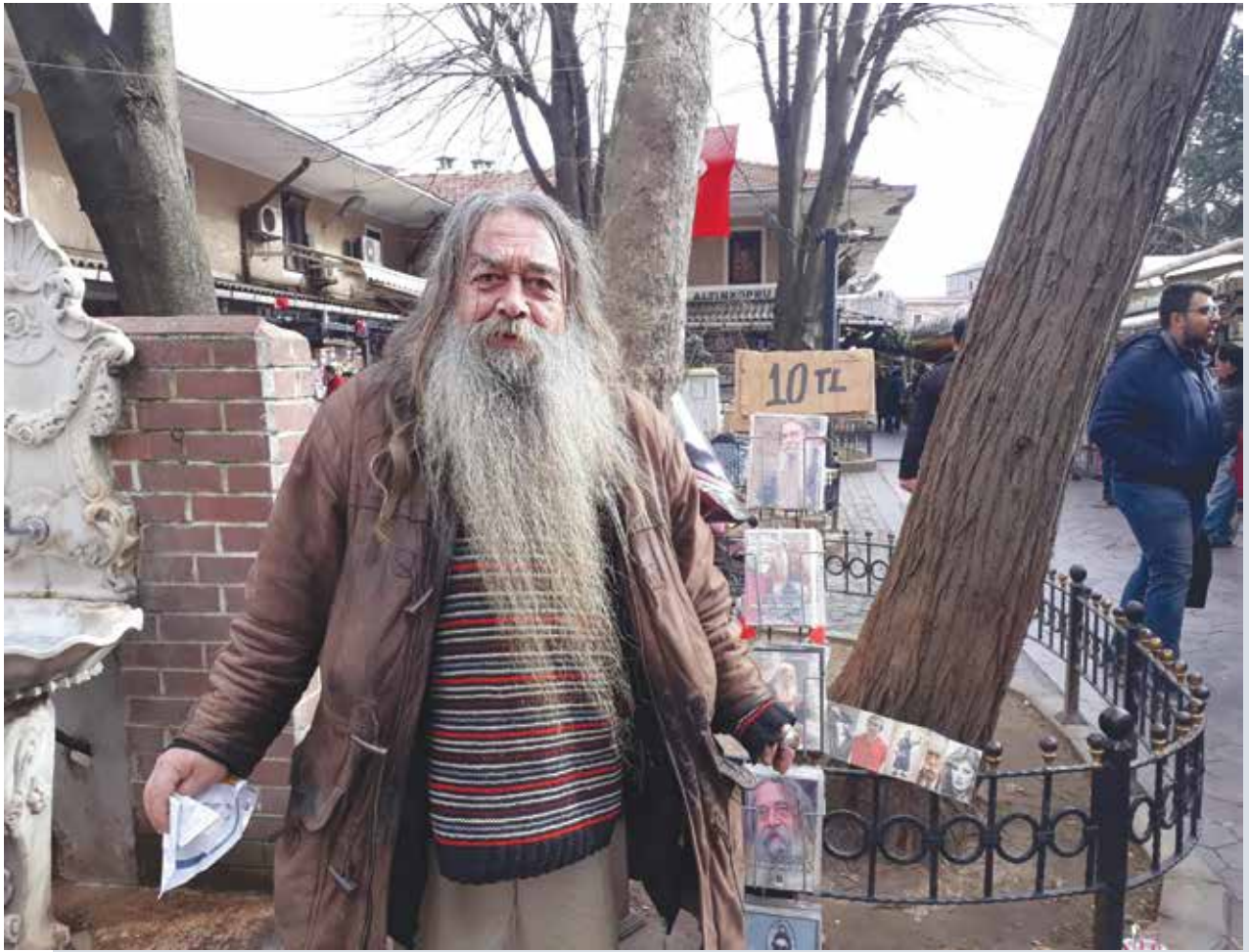
İleride başka bir kitap veya daha farklı bir proje yapmayı düşünür müsünüz?

Tabii işte, “Hem Ölüyüm Hem Diriyim Yaşayan Dört Ölüden Biriyim” adında komprime bir şey istiyorum. Orhan Veli, Neyzen Tevfik, Sait Faik gibi edebiyatçılar beni etkilemişlerdir.

Öyle bir kitap çıkarmak istiyorum. Bu etkilendiğim şairlerden onar şiir alıp ben de on şiir yazıp antoloji biçiminde oluşturmak istiyorum. Onun dışında aklımda “Apartmandaki Gecekondu” diye bir kitap var. O biraz şiirin dışında, benim ev kentsel dönüşüme girdi. Onun fotoğraflarını çektirdim. Onu geliştirip kitap haline getirmek istiyorum. Mesela bana yazılmış bir sandık dolusu mektup var. Benim yazdığım mektupların çoğu kaybolmuş. Onlara ulaşamadım. İstiyorum ki benim yazdıklarımla onların yazdıklarını karşılıklı yayımlasam. Ama şimdi bir kitap daha düşünüyorum. Mektuplardan oluşan bir kitap olacak. Olduğu gibi yayımlayacağım. Ayrıca ben sinemada da bulundum. Bir ara Namık Kemal’in hayatını oynayacaktım. Rahmetli Metin Erksan, “Sana Namık Kemal’i oynatacağım.” dedi. Bütçe bulamadı... Ölüm yıl dönümünde çekecektik. Benziyordum da. Boyum kısaydı ama “Sana ceket giydiririz, kalıp yaparız.” demişti rahmetli. 70’li yıllarda da ufak roller almıştım. “Aslan Bacanak”, Zeki Alasya ve Metin Akpınar’ın ilk filmiydi. Ben arabadan iniyorum. Minibüse sesleniyorum falan. Kadir İnanır’ın “Silahlara Veda” filminde ağalar toplantı yapıyor, ben de ağalardan biriyim... Öyle bir iki kelimeyle o filmlerde de rol aldım. Daha sonra 87’de “Ateşböceği” filminde oynadım. Mehmet Aslantuğ’un ilk filmiydi... 87’nin sonunda İngiltere’ye gittim. Kitaplarımın en güzel baskılarını oraya gönderdik. İngilizceyi çevrildi bu şiir kitaplar. Penguin yayınlıydı.

Sevgili Dede, tanıştığımıza çok memnun olduk. Teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim. Sağlıcakla kalın!

Edvard Munch Üzerine...

Edvard Munch; ölümü, hastalığı, yalnızlığı ve korkuyu eserlerinde çokça görebileceğimiz Norveçli ekspresyonist bir ressamdır. Ekspresyonizm akımı doğanın olduğu gibi aktarılmasını değil, sanatçının iç dünyasının eserde dikkat çekmesini ister. Munch da dışavurumculuk akımına katkıda bulunan başarılı bir sanatçıydı.

 Elif İnci Dönmez

Munch'ın dramatik bir hikâyesi vardır. Yaşadığı zor günler için daha sonrasında şöyle yazmıştır: "Hastalık, delilik ve ölüm beşiğimin başucunda nöbet bekleyen ve ömrüm boyunca yanımdan ayrılmayan kötü meleklerdir." Ölümle çok küçük yaşta annesini veremden kaybetmesiyle tanışmıştır. Ardından ablası Sophie'yi de veremden kaybetmiştir. Yaptığı "Hasta Çocuk" tablosu Sophie'yi anlatıyordu. Munch bu tabloyu yaparken çok ağlamıştır. Defalarca kez üzerinde uğraşmıştır. Pencereler, pencerede çiçekler ve ağır bir ışık resimde söz konusuken yıllar içinde defalarca bu görüntüyü bozmuştur. En son ise resmi kazımış ve inceltmiş. Pencereyi, çiçekleri atıp geriye sadece siyah bir perde bırakmış. Bu perdeyle ölümü anlatmak istemiş olabilir.

Tabloda, kız kardeşi annesine bakarak ondan umut bekliyor, annesi ise gözyaşlarını saklamak için öne eğilmiş durumda. Munch anne figürü için teyzesini, kız kardeşi içinse babasının hastalarından küçük bir kızı resmetmiş.

Ölüm, Munch'ın hayatından sonrasında da çıkmamış. Gençlik döneminde babasını ve erkek kardeşini kaybetmiştir. Bu kayıplar üzerine günlüğüne "Ölülerle yaşıyorum." yazmıştır Munch. İçinde büyük bir yara vardır. Bu yarayı eserlerine yansıttığını görebiliriz.

Munch'ın en çok bilinen tablosu "Çılgılık" 1895'te tamamlanmıştır. Günlüğüne esin kaynağını şöyle yazmıştır: "İki arkadaşım yolda yürüyordum; güneş battı, bir melankoli dalgasına kapıldım. Birden gökyüzü kıpkızıl bir renk aldı. Durup parmaklıklara yaslandım. Alev alev gökyüzü, mavi fiyordun ve şehrin üstünde kan ve kılıç gibi sarkıyordu. Arkadaşlarım yola devam etti; ben ise büyük bir endişeyle öylece duruyor ve doğada sonsuz bir çılgılığı hissediyordum sanki."

Resminde kan kırmızısı gökyüzünü görüyoruz. Bu manzaranın sebebinin şöyle anlatabiliriz, 1883 Ağustos'unda Endonezya'da bulunan Krakatoa Yanardağı patlamıştı ve Kasım'da Avrupa'nın her yerinde gök böyle kırmızıya bürünmüştü. Munch günlüklerinde önceki yıllardan gelişen bir olay üzerine resim yaptığı belirtmişti. Bu resimde ön planda olan figür çılgılık mı atıyor yoksa çılgılık mı duyuyor diye farklı düşünceler mevcut. Munch'ın o an bulunduğu alana yakın bir yerde şehrin mezbahası bulunuyordu. Kesilen hayvanların sesiyle bir panik atak haline girmiş olabilir Munch. Diğer bir varsayım ise kız kardeşi olan Laura'nın yattığı akıl hastanesi de yine yakın bir yerde. O hastaların sesi belki de kız kardeşinin sandığı sesle farklı bir ruh haline girmiş olabilir.

Ayrıca, Edvard Munch'ın hayal kırıklığıyla dolu bir aşk hayatı vardı. Sürekli bir kaos içindeydi. Tulla Lorsen adındaki sevgilisiyle bir gece tartışırken silah patladı ve Munch sol elinin orta parmağını kaybetti. Munch kadınları eserlerinde bazen çok narin bazense şeytan, vampir gibi resmediyordu.

Munch hayatının sonuna yaklaşırken sinir hastalığı nedeniyle Almanya'da bir klinik merkezinde tedavi olmuştur. Tedavi sonrası Norveç'e geri dönmüştü.

Bundan sonraki yaptığı eserlerle eski eserlerini karşılaştırsak karanlık tonların yerini daha açık ve aydınlık tonların aldığını görebiliriz. Kasvetin, korkunun ve melankolinin yok oluşunu seyredebiliriz.

23 Ocak 1944 tarihinde hayatını kaybetmiştir Edvard Munch. Tüm eserlerinin Oslo'da kalmasını istemiş. Çokça resim, çizim, günlük ve baskı...

Dilin Prestiji

Bir toplum veya herhangi bir insan topluluğunun barışçıl ve düzenli bir sistemde ilerleyebilmesi için diller her zaman gerekli olmuştur. Eksikliği durumunda hayatın duracağından söz edebiliriz.

 Ali Rıza SASANI

Aynı zamanda, böyle gerekli olan bir şey, nereye gidilirse gidilsin içinde bir kusur bulunursa devamında olabilecek olayların akışına olumsuz etki eder. Anlaşılacağı üzere dil, iletişim üzerinde büyük bir öneme sahiptir ve o olmadan hayatımızı sağlıklı bir şekilde devam ettirmemiz söz konusu olamaz.

Her milletin veya topluluğun kendine özgü bir sistemden oluşmuş has dilleri vardır. Dediğimiz gibi dil milletlere has olan bir kültür ögesidir. Bir millete ait oluşu, dilin en önemli özelliklerindedir. Toplum ona benliğini katar. Toplum fertlerini aynı yerde toplanmasını sağlayan önemli bir elementtir. Kendinize yabancı bulduğunuz bir mekânda onun varlığını hissettiğiniz an oraya doğru yönelirsiniz. Bir nevi size kucak açan, size yabancı gelen yerdeki korku ve belirsizlik duygusuna karşı sizi kanatları altına alan bir bağlanma ögesidir. Şimdi, dilin konuşan insanları arasındaki yerine değinmemiz gerekir ki bu, o toplum için bir vazgeçilmezdir. Zaten toplum için dilin elzemliğinden bahsetmiştik şimdi ise toplumun dile olan görüşünün dile nasıl etki ettiğini düşünmemiz gerekir ki bunda birçok faktör etkilidir. En önemlilerinden biri ise o dilin varlığını nasıl nerede ve ne ölçüde hatırlattığıdır. Özellikle siyasi dünyada ve dili konuşan insanların sosyokültürel düzeyleri bizim zihnimizde bir plan tasarlamaımıza yardımcı olur. Bu, aslında dile olan ön yargımızdır.

Ayrıca, dile olan ön yargı toplumdan topluma değişiklik gösterir. Örnek verirse Arabça'ya olan ilgi Avrupa toplumunda ve Doğu toplumunda farklılıklar gösterir. İş hayatında, sanatta veya sosyal hayatta da... Peki, bunun dilin prestijine ne etkisi vardır?

Dilin prestijine en önemli faktöre değinmemiz gerekirse sosyal yaşamdır. Dili konuşan toplumun düzeyidir ki yine toplumun dile etkisine dönüyoruz. Toplumun da yaşadığı bir ülke vardır, ülkede hâkim olan dilin yanında azınlıkların da varlığını sürdürdüğü diller bulunabilmektedir. Azınlıkların düzeyi ve o toplumda geçmişte bıraktığı iz, bizim azınlıkların konuştuğu dile olan ön yargılarımızı şekiller. Buradan anlıyoruz ki, konuştuğumuz dilin evrensel önemini biz sağlıyoruz yani kendi değerlerimizin önemini kendimiz belirliyoruz. Evrensel dünyada kendimize yapacağımız faydalardan biri dilimize değer vermemizdir. Dilin sahip olduğu prestij, bizim prestijimizdir.

Toplumun Oluşturduğu Birey

Kimlik dediğimiz kavramı toplum oluşturur, toplumun olmadığı yerde bu kavram aranmaz. Erikson'a göre kimlik, bireyin biyolojik özellikleri, psikolojik gereksinimleri, ilgileri ve savunmaları ile içinde yaşadığı kültürün araçları tarafından birlikte şekillendirilmektedir.

Beren AHU

Freud'a göre ise, kimlik bireyin yabancı kişileri ya da nesnelere özümsemesiyle ya da içine atmasıyla başlayan bir özdeşleşme süreci sonucu oluşur.

Kimlik, toplumun bireye yüklediği bir roldür, alternatifleri bulunur. Kişi aynı kalsa bile bulunduğu ortama göre sahip olduğu kimlik değişebilir. Ancak bu kimlik değişimi bireyin kişiliğini de etkiler. Hem kişinin kendisini nasıl gördüğü hem de toplum tarafından nasıl görüldüğü, kimlik kavramıyla ilgili konulardır. Kimlik dış dünyaya sergilenen tarafken, kişilik iç dünyayı yansıtır ve aynı zamanda da kimliğin oluşumunda rol oynar. Kişi, toplumun kendisine yüklediği role bürünür, bu şekilde iç dünyası da bu yeni kimliğe göre değişikliklere uğrar. Yani bir noktada hem kişilik kimliği hem de kimlik kişiliği etkilemektedir.

Aziz Nesin'in Toros Canavarı adlı hikâyesinde Nuri Bey, Toros Canavarı olarak isimlendirilen katilden çok farklı bir kişiliğe sahiptir. Toros Canavarı kimliği ona ait değildir ancak yanlış anlaşılma sonucu çevresi tarafından Nuri Bey'e bu şekilde bir rol yüklenir. Sahip olduğu bu yeni kimliğe Nuri Bey'in kişiliği de uyum sağlamaya başlar. Belki Toros Canavarı onun kişiliğinin her zaman bir parçasıdır, ancak sahip olduğu toplumsal kimlik, kişiliğinin bu yönünü göstermesine şu ana kadar engel olmuştur. Çünkü kişiliği oluşturan tek bir kimlik bulunmamakta, sahip olunan birçok kimlik bizi biz yapmaktadır.

Mahir Ünsal Eriş'in "Benim Adım Feridun" öyküsünde ana karakter Ersan bir düğüne bedavaya ayrılan içmek için girer ancak orada ailenin yakın akrabası olan Feridun adlı biri ile karıştırılır. Artık sahip olduğu, o aşk acısı çeken Ersan kimliği burada geçerli değildir. Almanya'dan dönen Feridun'dur o. Ana karakter bu kimliğe uyum sağlamaya başlar. Ersan'ı geride bırakarak bir süreliğine gerçekten Feridun olur.

Aslında bu hikâyelerde toplumun birey üstündeki etkisinin ne kadar büyük olduğunu görürüz. İnsan, içinde yaşadığı toplumun milli, dini, siyasal, ekonomik değer yargılarının bir ürünü olmaya yönlendirilmektedir. Ailemiz, bulunduğumuz coğrafya, arkadaşlarımız, sahip olduğumuz tüm şartlar bizi şekillendirir.

Anti-kahraman Nedir?

 Beren AHU

Illustration: Diego Riselli

Anti-kahraman; edebiyat ve sinema gibi alanlarda alışlagelmiş güçlü, zeki, cesur, iyi kalpli, yakışıklı/güzel kahramanların zıttı olan karakterdir. Alışılanın aksine bu tür karakterlerin olumsuz nitelikleri ön plandadır. Ancak anti-kahraman tam olarak klişe kahramanların düşmanı olan kötü adam değildir. “İyi” olan kahramanın özelliklerini de taşır. Doğuştan kötü değildir, genellikle toplum onu bu şekilde olmaya iter. Bu nedenle anti-kahramanlara saf kötü diyemeyiz.

“Karayip Korsanları” film serisindeki Jack Sparrow adlı karakter anti-kahramana örnek gösterilebilir. Korsan olduğu için toplumun çoğunluğu tarafından kötü olarak tanımlansa da kendi doğruları vardır, tam anlamıyla kötü denemez fakat iyi de denemez. İzleyici, hayata Jack Sparrow’un gözünden bakarsa onu ne iyi ne de kötü olarak tanımlayabilir.

“Otomatik Portakal” adlı kitaptaki Alex karakteri de bir anti-kahraman örneğidir. Toplum tarafından yanlış olan şeyler yapan bir serseridir Alex. Ancak kitap Alex’in ağızından anlatılmakta, okuyucu hayatı bu genç adamın gözlerinden görmektedir. Alex’in kendi doğruları ve yanlışları, hayata farklı bir bakış açısı bulunmaktadır. Bu da onu saf kötü değil anti-kahraman yapar.

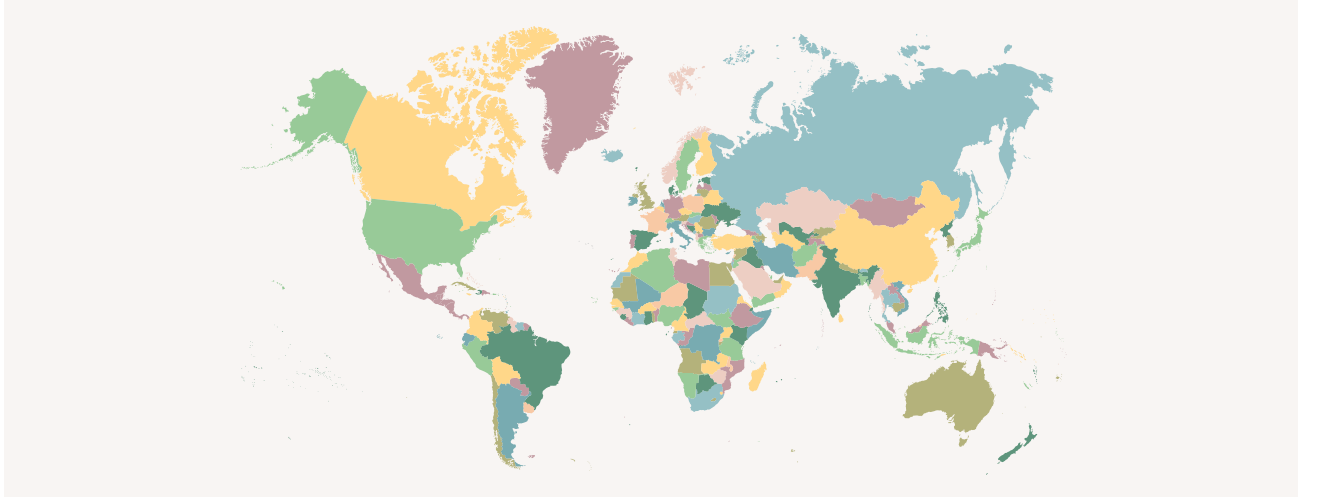
Joker karakteri ise önümüze “Batman” adlı kahramanın düşmanı olarak çıkar. Bu durum okuyucuda Joker’in saf kötü karakter olduğu izlenimini oluşturur. Ancak Joker diye tanıdığımız “Arthur Fleck” in bir suçlu oluşunu anlatan filmde izleyici hayatı Arthur’un gözlerinden görür ve toplumun onu suça nasıl ittiğini fark eder. Bu şekilde izleyici ona saf kötü diyemez ancak iyi bir kahramanın özelliklerini taşımadığını da bilir. İşte bu durumu tanımlayan kavram önceki örneklerde de gördüğümüz gibi “anti-kahraman”dır.

Deneme

Bazı Kavramların Soyutluğu ve Somutluğu Üzerine Kısa Bir Yazı

Bu yazıya başlama sebebim Türkçe dersinde hocaya sorduğum "Ülkeler soyut mudur? Yoksa somut mudur?" sorusudur.

 Halil Arda EVLİYAOĞLU

Kendi düşünceme göre somutluk ve soyutluk oldukça karmaşık ve belirli kalıplara zor sokulabilen kavramlardır. Mesela duyguların soyut olduğunu söyleriz ki bu yeterince mantıklıdır. Duyguları beş duyu organımızla algılayamayız. Fakat korku ve sevgi gibi duyguların hayatımızda yarattığı etki en azından somut olarak nitelendirdiğimiz kavramlar kadar vardır. Hatta çoğundan daha fazla vardır. Aslında bu duyguları beş duyu organımızla sezemesek bile bu duygular fiziksel olarak beynimizde gerçekleşen tepkimeler olarak vardır. Şimdi başta da bahsettiğim ve bu yazının asıl konusu olan soruya dönecek olursam yani "Ülkeler soyut mudur? Yoksa somut mudur?" sorusuna, şunu söylerim:

Ülkeler duygulara göre çok daha az somuttur. Ülkeleri beş duyu organımızla sezemeyiz. Hatta fiziksel olarak bir varlıkları da yoktur. Sadece insanlar tarafından anlam yüklenmiş olan bir dünyanın parçalarıdır. Aynı tanım para için de geçerlidir. Nitekim parayı kâğıt veya metalden ayıran yargı, insanların ona yüklediği anlamdır.

Özet olarak, bir şeyin somut veya soyutluğu kullandığınız tanımla daha çok ilişkilendirilebilir. "Ülkeler soyut mudur? Yoksa somut mudur?" sorusunun cevabına gelirse, bence soyuttur.

Duvar

 Kerem BÖLÜKBAŞI

Her gün yükseliyor mu bu, bana mı öyle geliyor?
Efendim?
Duvar diyorum.
Ne duvarı?
Ne demek ne duvarı, görmüyor musun koskoca duvarı?
Hee, şu duvarı diyorsun, ne olmuş duvara?
Duvar diyorum, yükseliyor sanki her gün.
...
Sana öyle gelmiyor mu?
Bilmem ki, olabilir.
Yükseliyor ya, kesin yükseliyor da...
Anlamadım
Boşver, önemi yok.

Aradan birkaç gün geçer, günler gittikçe karanlıklaşır ancak hava bir türlü soğumaz. Sadece ışık azalmıştır.

Allah Allah, çok enteresan.
Bir şey mi söylediniz acaba?
Ben mi? Tabii ben, başka biri mi var sanki? Özür dilerim, bir şey mi sormuştunuz?
Yok, hayır.
Tamam, iyi günler o zaman.

Gözleri ışığı arayan adam şaşırır ve kendi kendine: "Havada bir terslik var ama anlayamadım." derken duvara bakar ve içinden:

Ah be duvar, ne çirkin şeysin sen öyle!

Yandan geçen bir kadın:

Pardon bir şey mi dediniz?
Duvara bakıyordum.
Çok çirkin değil mi?
Sormayın, evet...

Şaşkınlıkla etrafına bakınır adam ve der ki içinden, "Bu kadın gerçek olabilir mi acaba?" der.

Anlayamadım.
Ben de.

Kadın gülümser ve yoluna devam etmeye koyulur.

Adam der ki:
Memnun oldum.
...

Kadın yoluna devam eder. Aradan birkaç gün daha geçer ve adam yine duvarın önünde dikilmektedir. Bir ses gelir arkasından, aldırılmaz. Alışık olduğu bellidir bu aptal seslere. Derken bir daha gelir yumuşak bir ses: "Merhaba.". Adam şaşırır, farklı bir ses olduğunu anlamış gibi arkasını döner titreyerek. Kimseyi görmez, devam eder duvarı izlemeye.

Ah be duvar ne çirkin şeysin sen öyle!
Değil mi?
Anlamadım.
Duvara diyorum, katılıyorum size; bence de çok çirkin.
...

Aklıma en çok takılan şey ne peki biliyor musunuz?
Bilmiyorum.

Gülümser ve der ki:

Nereden bileceksiniz zaten; özür dilerim. Estağfurullah da merak ettim şimdi neyin takıldığını aklınıza.

Duvarın arkasında ne var acaba?
Hmm... Doğru hiç düşünmemiştim. İzin verirseniz
bir şey sormak istiyorum.
Evet, yükseliyor biliyorum; bana da öyle geliyor.

Adam daha da şaşırır ve oradan uzaklaşır. Fakat
aklında yeni bir soru vardır artık. Aradan
birkaç hafta geçer ve tekrar duvara doğru yönelir
adam. Şaşırır...

Merhaba.
Selam, düşündünüz mü siz de?
Üç gündür uyuyamıyorum.

Adam bir soğukluk hisseder, kalp atışları hızlanır
ve bir anda duvara doğru yürümeye başlar.
Kararlıdır artık, üç gündür uyumasını engelleyen
soruya noktayı koymalıdır. Kadın gülümser.
Ayağını koyar adam duvara, sonra kolunu sol
üstteki çıkıntıya. Yavaş yavaş yükselmeye
başlar. Hava soğumuştur sanki biraz ama o
üşümez. Damarlarında akan kanı hissetmektedir
artık, bu sıcaklık da nedir böyle? Midesinde bir şey
hisseder ve her yer kararır bir anda
tekrar. Kadın gülümser ve geçirir içinden:
"Duvarın arkasında ne var acaba?".

Uykusuzluk

Bir salı sabahıydı. Uyandığım da o gün de diğer günlerden farksızdı. Yataktan kalktım, işe gitmek üzere üstümü giyindim. O somurtan insanların bulunduğu sıkıcı yere. Hani o insanların birbirini seviyormuş gibi yapıp da arkalarını döndükleri anda birbirlerinin arkalarından konuşmaya başladığı o dedikoducu yere.

 Ece DEMİR

Odamdan çıktım, tuvalete doğru yürüdüm, elimi yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi giymek üzere odama geri döndüm. Geri döndüğümde telefonuma yüze yakın mesaj gelmişti ve en az yirmi kere aranmıştım. Düşündüm. En fazla ne olmuş olabilirdi ki sonuçta bugün de o diğer günler gibi sıkıcı, o diğer günler gibi bezdiriciydi. Mesajları ve aramaları kale almadım ve üstümü giyinip araba bindim ve işe doğru yola koyuldum.

Yolda insanların biriktiği bir yer gördüm. İçimden kesin yine sarhoş ya da uykusuz bir sürücü ağaca çarpmıştır dedim ve tam devam etmeye hazırlanırken yine telefonum çaldı bu sefer arayan kişi en yakın arkadaşımды. Bana annemin kaza geçirdiğini ve kazanın nerede olduğunu söyledi. Söylediği yer benim önünde durduğum hani o uykusuz ya da sarhoş sürücünün olması gereken yerdі. Anlamadım. Yani şimdi o uykusuz ya da sarhoş sürücünün yerinde yatan kişi benim öz annem miydi? Bu imkansızdı yani en azından bana göre. Hemen arabadan aşağıya atladım koşmaya başladım. Arabanın yanına gidince kazanın şiddetiyle kafasını cama çarpmış ama yakındaki insanlar tarafından arabadan dışarı çıkarılmış ve ümitsiz gözlerle ambulansı bekleyen annemi gördüm. O an gözyaşlarıma hâkim olmadım. Hani derler ya iki gözü iki çeşme, hep dalga geçmişimdir bu deyimle, gerçekten de öyleydi. Ağlamamı kontrol edemiyordum.

Anneme baktım, o da bana bakıyordu üzgün gözlerle. Sonuçta hangi anne isterdi ki, çocuğunun hüngür hüngür ağlarken görmeyi. Annemin yanına gittim. Onu avutmaya çalıştım ama bir süre geçtikten sonra annemin sakin olmamı söylediğini fark ettim. Yine olaylar 360 derece dönmüştü güya ben avutacaktım annemi, onun sakin olmasını sağlayacaktım. Nerede... Yine annem yapmıştı yapacağını durumu terse çevirmiş sanki o kazayı geçiren benmişim gibi davranıyordu bana. Anneler, her zaman ve her koşulda çocuklarını kendilerinden önce düşünmeyi nasıl başarıyorlardı hiç anlayamamıştım. Ambulansı beklerken ömrümden ömür gitti sanki kendimi yüz yaşında, ölmeyi bekleyen biri gibi hissediyordum. Ne kadar da zordu annemi o durumda görmek, acı çekişini izlemek. Sonunda ambulans geldi ve annemi götürdü. Hastaneye varınca doktorlar genel bir tarama yaptılar ve sonuç olarak anneme sadece üç tane dikiş atıldılar. Şükürler olsun ki önemli bir şey olmamıştı. Sonra, daha önce olay yerini araştırıp hiçbir şey bulamayan polisler aradı, suçluyu bulamadıklarını söylemek için. Annem ve babamı eve gönderdikten sonra kazanın olduğu yere geri döndüm ve bu kazanın nasıl olmuş olabileceğini düşünmeye başladım.

Sonra tam kazanın olduğu yerin karşısında bir trafik kamerası gördüm. Hemen polisi aradım ve durumu onlara açıkladım. Bu durumun üzerine polis olay yerine iki tane polis memuru gönderdi. Gelen memurlar kamera görüntülerini alıp merkezde incelemek üzere yanlarında götürdüler. Aradan dört gün geçti ve polisler aradı. Suçluyu bulmuşlar ve bu suçlu kesinlikle annem değilmiş. Kameralarda da net bir şekilde görüldüğü gibi siyah son model bir araba kırmızı ışıktaki son hızla geçip yeşil ışıktaki, sakın bir şekilde arabasını kullanan anneme çarpmıştı. Araba çok tanıdık gelmişti. En yakın arkadaşımın yeni aldığı arabasına o kadar da benziyordu ki. Sonra fark ettim ki plakası da aynı. Hemen en yakın arkadaşımı aradım ve kazadan nasıl haberi olduğunu ve o sırada nerede olduğunu sordum. Bana kaza şurasında evde olduğunu söyledi. O kadar belliydi ki yalan söylediği. Ben anlamaz mıyım beş yaşımdan beri tanıdığım her şeyi birlikte yaptığımız arkadaşımın bana göz göre göre yalan söylediğini. Tabii ki anlamıştım. Şaşırmıştım açıkçası. Eğer bana anneme çarpıp kaçan arabayı benim en yakın arkadaşımın kullandığını söyleseler inanmazdım, hatta azarlardım karşıdaki kişiyi. Ama gerçek kabak gibi ortadaydı. Oydu. Anneme çarpıp kaçan o korkunç insan kendimden iyi tanıdığım arkadaşım. Olay yerinden polis arabalarıyla birlikte merkeze götürmek üzere en yakın arkadaşımın evine gittik.

Beni polislerle birlikte kapısında görünce kalakaldı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Anneme çarpıp kaçan o arabayı kullandığını bildiğimi bilmiyordu. Ne olduğunu, niye polislerle birlikte kapısının önünde olduğumu sordu. Ben de ona neler olduğunu açıkladım ve anneme çarpıp kaçan arabayı onun kullandığını bildiğimi söyledim. Sonra da hep birlikte en yakındaki emniyet müdürlüğüne gittik, anneme çarpıp kaçan sözde en iyi arkadaşımı sorgu odasına aldılar ben de oradaki kafeteryaya gidip bir şeyler atıştırdım. Geri döndüğümde sözde en yakın arkadaşımı nezarete götürmüşlerdi. İlk karşıma çıkan polise onun sorgusuna giren polisi sordum ve polisi bulunca ondan sorguda neler olduğunu anlatmasını istedim.

Polisin dediğine göre o sözde en yakın arkadaşım olan kişi o gün çok erken kalkmış bu nedenle de uykusunu tam alamamış, ışıkları beklerken direksiyonun başında uyuyakalmış ve kendine gelince de direkt gaza basmış, önüne gelen ilk arabaya çarpmış. Düşündüm ne kadar basitti bir kaza yapmak, hapse girmek. Uykusuz olmak, araba kullanırken başka bir şey yapmaya çalışmak bunlar gerçekleşen çoğu kazanın sebepleriydi. Ne kadar kolaydı bir insan için hayatını mahvetmek, çöpe atmak. Aradan yıllar geçti arkadaşım hapisten çıktı ve ben de onu affettim. Eski günlerimize geri döndük.

 Zeynep Duru KARACAOĞLU

C'était un des petits enfants qui vivaient en Italie, né comme par un vrai amour, dans une famille avec beaucoup de richesse. Sa mère était chirurgienne dans l'hôpital le plus réputé de l'Italie et son père était un peintre connu grâce à ces peintures plutôt surréels. Personne ne pouvait pas penser aucune sournoiserie ou aucun méfait sur eux. Ils avaient un seul enfant si bien qu'ils sacrifiaient leur vie entièrement pour lui. Georges n'avait que 10 ans. Il avait un visage irréprochable avec des yeux bleus. Si quelqu'un regarde ces beaux yeux, celui-ci peut se sentir comme il est perdu dans un immense océan. Il était toujours sympathique et optimiste. En effet il avait un sens de l'humour incroyable. Quand il blaguait, tout le monde riait aux larmes. Il allait dans une école où il y avait une éducation spéciale. À l'école il n'avait pas du tout un problème d'amitié, il avait plusieurs amis autour de lui.

Comme d'habitude un jour il est sorti de leur maison pour se rendre à l'école. Georges a remarqué que le soleil brillait extrêmement, à ce moment-là, il a eu du mal à ouvrir ses yeux. Sur sa route du fait que les gens lui regardait comme il était un extraterrestre, Georges n'a pas pu comprendre ce qui se passait. Puis il a regardé ces habits, il est totalement choqué. Parce qu'en général, lorsqu'il allait à l'école, il portait ses uniformes colorés. Cette fois-ci, il avait porté ses vêtements blancs qu'il portait seulement pour les jours spéciaux. Malgré tout cela, il a continué à marcher. En arrivant à son école précieuse, tous les élèves et les professeurs avaient également porté des vêtements blancs. Tout le monde portait des différentes affaires par exemple les filles et les garçons de sa classe portaient dans ses mains des fleurs, en courant à quartier où il jouait avec ses amis.

Sa professeure principale est passée juste à côté de lui. Le plus il l'appelait derrière pour lui demander ce qui se déroule, le plus sa professeure s'éloignait avec des grands pas. C'est la raison pour laquelle, il avait envie de crier fortement. Pourquoi personne ne le répondait pas et regardait comme il était un extraterrestre ? Pourquoi ? Normalement, il était bien aimé par beaucoup de personnes. Enfin, il est venu à l'esprit d'aller vers la direction où tout le monde s'avancait. Il les a suivis et après avoir devenu comme un virus qui est entré sans une invitation à un corps et en essayant de déprimer le corps, Georges est arrivé à la grande quartier de leur école. Tout était blanchi et les élèves se sont mis en rang de la cérémonie. Au début, Georges avaient peur qu'ils le voyaient, mais il s'est demandé avec curiosité ce qu'il y avait d'autre dans leur quartier. Ainsi il s'est avancé au milieu du quartier. Les professeurs, les sous-directeurs et leur directeur s'étaient également en rang. La plus choquante partie de cette journée bizarre, derrière eux la photo était en train de surprendre. Dans son pays, généralement, si une personne importante est morte, les gens s'habillaient tout blanc et puis prenaient la position d'une funérailles. Georges lui a demandé ce qui était mort. Quelques secondes plus tard il a vu que sur cette photographie, il y avait la photo de Georges et il était écrit «Tu seras toujours avec nous Georges DuPont.» Georges a resté sans une petite geste, puis il s'est évanoui sur le sol. À la fin, encore une fois, tout est devenu noir. Un énorme noir comme d'habitude auquel il était difficile de s'habituer. Sa mère a dit avec sa voix chaleureuse : «As-tu fait encore un cauchemar ?». C'était seulement sa voix, pas son agréable visage.

Gezi

La Mélodie Orientale en Europe

 Meltem TIRYAKI

"Orientaliste: Homme qui a beaucoup voyagé."-
Gustave Flaubert

C'était grâce à la recherche de source d'inspiration des artistes occidentaux qu'est né l'orientalisme. Il est intégré aux tableaux que nous voyons, aux romans et aux poèmes que nous lisons. En effet, l'Orient a attiré leur attention avec sa vivacité et sa divergence.

Moi, je cherchais la même inspiration pour écrire et la recommandation de l'un de mes professeurs, m'a permis de la trouver au deuxième étage du Musée de Pera.

L'intersection des cultures, des ambassadeurs, des peintres...

Cet étage qui abrite l'exposition appelée "Kesişen Dünyalar", agit comme s'il était une machine à remonter le temps avec ses murs rouges, sa musique qui vient des haut-parleurs et ses tableaux au milieu des cadres en or. Le voyage vers le passé commençant au XVIIème siècle dans les territoires de l'Empire Ottoman.

Yeni Cami et le port d'Istanbul par Jean-Baptiste Hilaire

Le peintre du tableau aquarelle que vous voyez au-dessus, c'est Jean-Baptiste Hilaire emmené en Egée et puis à Istanbul avec une équipe de scientifiques et d'artistes par le dernier ambassadeur de France à Istanbul avant la Révolution, le Comte Marie-Gabriel-Florent Auguste de Choiseul-Gouffier.

Cet ambassadeur, passionné par les civilisations anciennes, a pris le peintre Cassas dont les travaux se concentraient sur l'aquarelle, comme un membre de son équipe talentueuse et a fait un voyage qui incluait l'Anatolie, le Chypre, la Palestine et l'Egypte.

Le palais de France (Istanbul,) par Germain Fabius Brest

Les livres que Choiseul-Gouffier a écrits à la suite de son travail avec son équipe (Voyage-pittoresque de la Grèce, Voyage en Syrie etc.), ont contribué au développement du néoclassicisme et de l'orientalisme.

Il faut attirer l'attention sur le fait que chercher une couleur inédite de la nature, conduit les écrivains et peintres à partir vers de nouvelles destinations, donc vers l'Orient ce qui est une notion alors assez large. Elle désigne le pourtour méditerranéen et notamment l'Afrique du Nord.

Les artistes qui étaient rongés par le désir de produire des œuvres originales, ont été séduits par le jaune du sable, le bleu du Bosphore, le rouge des kilims et l'orange du ciel. Ces couleurs leur étaient étrangères et semblaient mystérieuses.

Gérard de Nerval, un écrivain et poète romantique, aussi un voyageur, décrit impeccablement la différence entre sa patrie et ce lieu de visite dans son ouvrage Voyage en Orient.

" ... clartés d'un jour d'Orient

Que notre vie est quelque chose d'étrange ! Chaque matin, dans ce demi-sommeil où la raison triomphe peu à peu des folles images du rêve, je sens qu'il est naturel, logique et conforme à mon origine parisienne de m'éveiller aux clartés d'un ciel gris, au bruit des roues broyant les pavés, dans quelque chambre d'un aspect triste, garnie de meubles anguleux, où l'imagination se heurte aux vitres comme un insecte emprisonné, et c'est avec un étonnement toujours plus vif que je me retrouve à mille lieues de ma patrie, et que j'ouvre mes sens peu à peu aux vagues impressions d'un monde qui est la parfaite antithèse du nôtre."

Portrait de l'ambassadeur de France Charles Gravier Count en tenue traditionnelle turque.

À l'instar des écrivains connus qui ont décrit l'Est avec ses plumes, de nombreux peintres l'a versé sur les toiles par leurs pinceaux. Il y en a plusieurs qui ont voyagé ailleurs pour sortir des sujets habituels, faire rêver le publique à son tour, atteindre l'authenticité, le pittoresque et l'exotisme avec une perspective qui guide notre regard. En revanche, tous n'avaient pas d'opportunité si efficace ainsi il se sont contentés d'y imaginer à partir des photographies ou des récits.

Portrait de l'ambassadeur de France Charles Gravier Count en tenue traditionnelle turque.

À l'époque, la curiosité de l'Ouest n'était pas unilatérale. La voix moderne de la Révolution Française circulait partout dans le monde.

L'Empire Ottoman, étant gravement affecté de cet événement, a proclamé le Hatti-Chérif de Gülhane qui déclarait que les lois seraient supérieures que les paroles du Sultan. C'était le premier pas de l'occidentalisme pour la société ottomane.

Juste après cette proclamation, les intellectuels comme Osman Hamdi, un peintre turc, pour qui une partie de l'étage est consacrée, ont inauguré le début de l'éducation à l'européenne, surtout à la française.

Pendant ces années où les ponts des cultures étaient établis entre deux civilisations, certaines pierres se trouvaient mal placées dans l'édifice. À Istanbul, la plupart des riches conjecturaient que l'occidentalisme consistait simplement à acheter une nouvelle tenue chaque jour, à assister aux bals régulièrement, à jouer du piano et à connaître quelques mots de français. Cette mécompréhension a été beaucoup critiquée par les écrivains connus comme Recaizade Mahmut Ekrem et Hüseyin Rahmi Gürpınar.

Une scène de harem par Franz Hermann, Hanz Gemming, Valentin Mueller 1654

Réciproquement, tous n'étaient pas accomplis pour l'Occident. Un théoricien littéraire et critique palestino-américain, l'auteur du livre L'Orientalisme, Edward Saïd a déclaré que ses connaissances sur l'Orient étaient incompatibles avec celles des artistes et des écrivains. Selon lui, tout l'Est était confiné.

Le dîner au palais en l'honneur de l'ambassadeur, par Jean-Baptiste Vanmour

Le portrait d'Antoine Edouard Thouvenel, ambassadeur de France à Istanbul peint par Adolph Diedrich Kindermann

Deux filles musiciennes, par Osman Hamdi Bey

Le mouvement, qui se nourrit avec l'intérêt et la curiosité pour l'autre, a été traité par plusieurs maîtres comme Victor Hugo, François René de Chateaubriand ou encore Jean-Léon Gérôme.

Après quelques heures passées dans ce musée, la mélodie orientale s'est arrêtée de se faire entendre et moi, je me suis retrouvé encore une fois dans les bras du XXIème siècle, le retour à ma réalité.

Biyografi

Haluk Bilginer

 Melis AŞIK

Fotoğraf: imdb.com

Nihat Haluk Bilginer, 5 Haziran 1954 tarihinde İzmir'de doğdu. Üç çocuklu bir ailenin ortancası olan Bilginer'in babası Tahsin Bey sigortacı, annesi Bedriye Hanım ise ev hanımıydı. Eğitimi İzmir Türk Koleji'nde sürdürdü. Lise son sınıfta Cahit Gürkan'ın sorumluluğunda olan tiyatro ekibine katıldı. İlk ödülünü Demokrat İzmir Gazetesi'nin liseler arası tiyatro yarışmasında aldı. Yarışmanın jürilerinden biri olan Müdür Ragıp Haykır'ın daveti üzerine İzmir Devlet Tiyatrosu'nda konuk oyuncu olarak çalıştı. Ankara Devlet Konservatuarı'nda tiyatro öğrenimi gördü.

Mezun olduktan sonra İngiltere'ye gitti, Londra Müzik ve Drama Sanatları Akademisi'nde ileri tiyatro öğrenimi gördü. 1980 ile 1991 yılları arasında İngiltere'de çeşitli tiyatrolarda rol aldı. Bu oyun ve müzikallerden başlıcaları: My Fair Lady, Kafkas Tebeşir Dairesi, Macbeth, Pal Joey, Phantom of the Opera.

1987 yılında Gecenin Öteki Yüzü adlı film çekimi için ilk defa İstanbul'a geldi ve bu filmin setinde Zuhal Olcay ile tanıştı. 1990 yılında Ahmet Levendođlu ve Zuhal Olcay ile Tiyatro Stüdyosu'nu kurdu. 1992'de Zuhal Olcay ile evlendi, birlikte Hollywood'da "Indiana Jones" dizisinde ve Türkiye'de Yavuz Özkan'ın "İki Kadın" filminde rol aldılar. 1993'te Türkiye'nin ilk "reality show"u olan "Sıcacı Sıcacına'yı sundu. Uçmaya teşebbüs eden ilk kişi olarak dünya tarihine adını yazdıran Hezarfen Ahmet Çelebi'nin yaşam öyküsünün anlatıldığı "İstanbul Kanatlarımın Altında" adlı başarılı filmde Evliya Çelebi'yi canlandırdı. Haluk Bilginer ve Zuhal Olcay, Odeon Sineması'nı kiralayarak inşaata başladılar fakat bina 1996'da çıkan bir yangında hasar gördü. Daha sonra, 1999'da Moda'da Oyun Atölyesi'ni kurdular.

1997 yapımı "Masumiyet" adlı filmdeki performansıyla büyük başarı elde eden ünlü aktör, aynı yıl Derviş Zaim'in yönetmenliğini yaptığı, Sanem Çelik ve Uğur Polat gibi isimlerin de görev aldığı "Filler ve Çimen" adlı filmde rol aldı.

2003 yılında Ezel Akay'ın yönetmenliğini üstlendiği ve birçok ünlü ismin kadrosunda yer aldığı "Neredesin Firuze?" adlı yapımda oynadı. Bu filmde canlandığı başarısız müzik yapımcısı Hayri karakteriyle bir kez daha izleyenleri kendisine hayran bırakan Haluk Bilginer, daha sonra 2004 yapımı "Hırsız Var", 2005 yapımı "Hacıvat Karagöz Neden Öldürüldü?" ve "Kısık Ateşte 15 Dakika" adlı sinema filmlerinde rol aldı.

Bilginer ve Zuhâl Olcay çifti 2004 yılında boşandı. 2 yıl sonra müzik sanatçısı Aşkın Nur Yengi ile evlenen Bilginer'in bu evlilikten 30 Kasım 2006 tarihinde Nazlı adında bir kızı oldu. 2012 yılında boşandılar.

2010 yılında Mahsun Kırmızıgül'ün senaryosunu yazıp yönettiği "New York'ta Beş Minare" adlı sinema filminde başrollerde Haluk Bilginer, Mustafa Sandal, Mahsun Kırmızıgül, Robert Patrick, Gina Gershon, Danny Glover rol aldı. 2017 yılında vizyona giren Hollywood yapımı "The Ottoman Lieutenant" adlı sinema filminde Haluk Bilginer, "Khalil Bey" rolünde oynadı.

Haluk Bilginer ve Aşkın Nur Yengi çifti, 5 yıl aradan sonra 10 Temmuz 2017 tarihinde ABD, Miami'de yeniden evlendi. 2018'in Nisan ayında Puhutv'de yayınlanmaya başlayan senaryosunu Hakan Günday'ın yazdığı "Şahsiyet" dizisinin yönetmenliğini Onur Saylak yaparken, başrollerini Haluk Bilginer, Cansu Dere, Hümeysra, Metin Akdülger, Şebnem Bozoklu, Necip Memili, Hüseyin Avni Danyal, Müjde Ar, İbrahim Selim ve Fırat Topkorur paylaştı.

Haluk Bilginer, Şahsiyet dizisindeki performansı ile 25 Kasım 2019 tarihinde Uluslararası Emmy Ödülleri'nde en iyi erkek oyuncu seçildi.

Şiir

KORKUYORUM

Bekliyorum göğe bakma durağında
Gökyüzünün mis kokulu güvercinleri omzumda
Bulutlar geçiyor, ellerinde çıkınları
Ben gidebilsem, bıraksam buraları
Denizde düdük çala çala giden balıklar gibi
Vapura yetişmeye çalışan güvercinler gibi
Kullansam son şansımı, göstersem o cesareti
Kurtulsam zincirimden, kırsam esareti

Doğa GÜR SOY

YOLDA

Bakarım göndere göğe bakma durağında
Birden bulurum kendimi bulutların çıkınının altında
Gene yoldayım gene yolda
Belirir birden etrafımda
İnsan gözlü kediler
Onlar da kendi yollarında Nereye giderler acaba?
Belki de aynı yoldayızdır ama?
Belki onlar da gitmektedirler
Gökyüzünün mis kokulu güvercinlerinin diyarına
Duymuştum, başka alametler de varmış o diyarda
Denizde düdük çala çala giden balıklar varmış
Hayaldir elbet
Değildir gerçek
Bildiğim tek şey vardır ki
Ben gene yoldayım gene yolda

Batuhan KOCATEPE

KARMAŞA

Bulutların çıkını arkasını dönüp gidiyor, diğerleri gibi
Gökyüzünün mis kokulu güvercinleri uçuyor benden uzaklara
Denizde düdük çala çala giden balıklar acıyarak bakıyorlar bana
İnsan gözlü kediler yargılıyorlar yalnızlığımı bakışlarıyla
Göğe bakma durağına geliyoruz işte
Cevapsız kalacak sorularımıza inatla devam ede ede...

İpek SARIBAŞ

RİNDLİK HAYALİ

Aç kollarını serseri rüzgara
İpissiz kalmış göğe bakma durağında
Gökyüzü mis kokulu güvercinlerini sunsun sana
Bulutlar çıkınından, kızillar morlar arasından

Bir meltem önüne katıp götürene kadar seni
Denizde düdük çala çala giden balıkların ardı sıra

Zehra KATRANCI

BEKLEYİŞ

Yine bir ben göğe bakma durağında
Gezerken sen bulutların çıkınında
İnsan gözlü kediler eşlik eder bana
Seni bekler dururum gözyaşlarımla

Haber beklerim senden
Gökyüzünün mis kokulu güvercinlerinden
Kalbimdeki sızı anbean artarken
Yalnızlığım yoldaşım olup senin yolunu gözlerken

Ekin ERBAŞ

BİLİYORUM Kİ...

İnsan gözlü kediler vahşice saldırırken
Gökyüzünün mis kokulu güvercinleri müjde veriyordu
Göğe bakma durağında bekliyordu bir Türk
Gelecekti bulutların çıkınından özgürlük
Düdük çala çala gidiyordu denizde balıklar
Yılmıyordu Enverler, Mustafa Kemal Paşalar...

Alp Arda CAN

BOĞULMA

Bulutların çıkını hızlıca boşalmış
Göğe bakma durağının yanında
Denizde düdük çala çala giden balıklar
Boğulmuş denizin altında

Kalbime bir sıkıntı düşmüşken
İnsan gözlü bir kedi yatar koyumda
Tüyleri boynumu sıkıp sarmalarken
Sıkıntılarımı dökerim kulaklarına

Mina TURGAY

Dünyada ve Türkiye’de Feminist Hareketin Kısa Bir Tarihçesi

 Gökhan BÜYÜKENGİZ | Tarih Öğretmeni

Feminizmin bir kavram olarak ortaya çıkmasında İngiltere’de Mary Wollstonecraft’ın 1792 yılında kaleme aldığı “A Vindication of the Rights of Women” (Kadın Haklarının Savunusu) adlı akademik eserinin önemli bir payı vardır. Wollstonecraft bu eserinde kadının mülkiyet edinme hakkı, eğitimde fırsat eşitliği ve oy kullanma konularındaki taleplerini dile getiriyordu. Bu sırada Fransa’da ise “Kadınların idam sehpasına gitme hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır” diyen Olympe de Gauges 1793 yılında giyotinle idam edilen ilk kadın oluyordu. Bu gelişmelerden yarım yüzyıl sonrasındaysa New York’ta Elizabeth Cady Stanton tarafından 1848 Temmuz ayında yayımlanan “Declaration of Sentiment” (Duygusal Bildirgesi) 100 kadar kadın ve erkek tarafından imza ediliyordu. 1867’de John Stuart Mill Avam Kamarası’ndaki bir konuşmasında kadınların siyasal hukukunu dile getiriyor ve “Kadınlar artık daha uzun süre esirler ve akıl hastaları arasında sınıflandırılmaz” diyordu.

1889 yılında Avusturyalı barış süfrajeti Bertha von Suttner, “Lay down your arms” (“Silahlarınızı Bırakın”) adlı kitabını yayımladı. Kitap, Alfred Nobel’i kendi adıyla anılacak vakfını kurmaya yönlendirdi. Suttner 1905’te barış ödülünü kazanan ilk kadın oldu.

İngiltere’de, ABD’de, Almanya’da, Norveç’te ve Hollanda’da kadınlar meslek müfettişliğine atanabiliyorlardı ama siyasal haklarından mahrumdular.

1893’de kadınlara yalnız seçme hakkı da olsa siyasal haklarını veren ilk ülke Yeni Zelanda oldu. Ancak kadınların hem seçme hem de seçilme haklarını elde ettikleri ilk ülke 1906’da o sırada Rusya’nın denetiminde olan Finlandiya oldu. 1907’de Finlandiya parlamentosuna 10 kadın milletvekili seçildi.

İngiltere’de süfrajyet hareketi oldukça sert gelişti. Emmeline Pankhurst’un kurduğu “The Women’s Social and Political Union–WSPU” üyeleri, zaman zaman polislerle çatışmaktan ve kamu kurumlarına saldırı düzenlemekten çekinmiyorlardı. Diğer taraftan Elizabeth Elmy Wolstenholme’nin kurduğu “Women’s Emancipation Union” da kadınların siyasal hakları için aktif mücadele ediyordu. 1913 yılında gene aktif bir süfrajist olan Emily Davison kraliyet koşusu sırasında kendini Kral V. George’nin seysisinin sürdüğü atının önüne atarak intihar etmişti. Almanya’da kadınlar 1919 tarihli Weimar Anayasası ile siyasal haklarını elde etmişlerse de Nazi Almanyası döneminde kadın hakları yok sayıldı ve kadınlar için 3K kuralı (kinder-küche-kirche) geçerli oldu. Yani bir Alman kadınının görevleri çocuk doğurmak, eşine ve çocuklarına yemek hazırlamak ve ibadet yapmaktan ibaretti.

Süfrajyet hareketinin yaygınlaşmasında, “Eğer erkekler öldürüyorsa kadınların görevi yaşamı savunmaktır” diyen Clara Zetkin’in, “Özgür insan başka türlü karar verebilme imkânı olan insandır” diyen Rosa Luxemburg’un önemli katkıları olmuştur. Bu durum 1934’te Paris’te “Savaşa ve Faşizme Karşı Dünya Kadınlar Kongresi” toplanmasına zemin hazırladı.

Osmanlı Devleti’nde ise kadın sorunsalı üzerinde ilk duranlar Ahmet Cevdet Paşa’nın iki edebiyatçı kızı Emine Semiye ve Fatma Aliye hanımlar oldu. İlk kadın derneği olarak kabul edilen “Cemiyet-i İmdadiye” Fatma Aliye Hanım tarafından kurulmuştu. 1908 meşrutiyeti kadın haklarının daha gür dile getirilmesini ve bunun basın-yayın yoluyla daha geniş kitlelerce fark edil- mesine yol açtı. Ayrı ev açmaya dayalı yeni aile, yeni hayat ve milli aile söylemi ses getirir oldu.

Pederşahi yapıdaki kalabalık aile tipinden çekirdek aile tipine geçişler görüldü. 1909'da Cemiyetler Kanunu çıkınca ilk kadın cemiyetleri imparatorluğun Avrupa'ya açılan kapısı Selanik'te kuruldu. Bunlar arasında "Teali-i Vatan Osmanlı Hanımlar Cemiyeti" ve "Hukuk-ı Nisvan Cemiyeti"nin etkinliği göze çarpıyordu. Gene bu yıllarda Selanik Hukuk Mektebi Müdürü Muslihiddin Arif Bey, hukuk öğrencileri için yazmış olduğu iktisat dersleri adlı kitabında feminizmden bahsediyordu.

1912-13 Balkan Savaşı ulusallaşma üzerinde etkili olduğu gibi, erkekler cepheye olunca kadınların işyerlerinde, fabrikalarda çalışmalarına yol açtı. Bu durum haklarını bir kez daha gündeme getirdi. Darülfünûn Konferans Salonu'nda entelektüel kadınlar toplanıp görüşlerini açıklayarak kadın haklarını savundular. 1914 yılında Zeynep Hanım Konağı'nda "İnas Darülfünûnu (Kız Üniversitesi)" açıldı. Kızlar, erkeklerden ayrı bir binada eğitim görüyorlardı. Bunlardan biri olan Şukûfe Nihal, erkeklerle aynı binada karma bir eğitim görmelerini talep etti. Bu istek 1919 yılında gerçekleşti. Darülfünûn'un (İstanbul Üniversitesi) Coğrafya Bölümü'nden mezun ilk kadın olan Şukûfe Nihal (Başar) Sultanahmet Mitingi'nde Halide Edip (Adivar) kadar duygu yüklü bir konuşma yaptı. "Aziz vatan! Beşiğimiz sendin, mezarımız yine sen olacaksın" ifadesini bu mitingde kullandı. Tefik Fikret'in "Kızlarını okutmayan bir millet oğullarını manevi öksüzlüğe terk eder; hüsrana ağlasın" diyerek belirttiği kız çocuklarının eğitim ve öğretimi sorunu cumhuriyet hükümetlerinin de üzerinde durduğu bir konu oldu.

Cumhuriyetin ilk yıllarında Büyük Mecma' da yazan Sabiha Sertel Türk feminizminden bahseden yazılar kaleme alıyordu. Sertellerin feminist-sosyalist söylemleri, "Sebilürreşad" gibi muhafazakâr gazetelerin sert tepkilerine yol açıyordu

Bütün bu gelişmeler olurken Haziran 1923'de Nezihe Muhiddin Hanım (Tepedelenligil) cesur bir girişimle "Kadınlar Halk Fırkası"nı kurdu. 1926 yılına gelindiğinde ise Türkiye, İsviçre'nin Neuchatel kantonunun medeni hukukunu Türk Medeni Kanunu olarak kabul etti. Bu durum Atatürk döneminde Türk kadınının toplumsal konumunu güçlendirmesinde adeta bir mihenk taşı oldu.

Atatürk'ün kadın haklarına önem vermesinde Fransız yazar ve düşünürlerinin payı büyüktür. J.J. Rousseau, "Toplum Sözleşmesi" adlı eserinde millet egemenliğinden bahsediyordu. Ünlü Fransız kamu hukuku uzmanı ve Bordeaux Hukuk Fakültesi Dekanı olan Leon Duguit, sosyolojik pozitivizm metodunu kullanıyordu ve Emile Durkheim ile Auguste Comte'nin bir senteziyle ortaya çıkmıştı. Duguit'in "Traite de Droit Constitutionnel" adlı kitabını okuyan Atatürk kendisinden oldukça etkilenmişti." Dünyada gördüğümüz her şey kadının eseridir" diyen Atatürk döneminde 1934 yılında kadınlar siyasal haklarını elde ettiler. Takvimler 18 Nisan 1935 tarihini gösterdiğinde XII. Uluslararası Kadınlar Kongresi Türk Kadın Birliği'nin ev sahipliğinde İstanbul'da Yıldız Chalet Köşkünde toplandı. Bu kongre dolayısıyla PTT idaresi tarafından İsviçre'nin Courvoisier matbaasında bugün bile filateli camiasında postadan geçmiş serisi oldukça değerli olan 15 çeşit pul bastırıldı.

1960'lar kadınların güvenli doğum yapmalarını sağlayan teknolojik gelişmelerin ortaya çıktığı bir dönem oldu. Bu dönemde Simon de Beauvoir'in, "Kadın doğulmaz, kadın olunur" sözü ile "İkinci Cins" adlı eserinde kullandığı, "Kadınların kurtuluşu karınlarından başlayacak" sözü adeta bir feminist slogan şeklini aldı. Ataerkil aile yapısına karşı çıktığı gibi kürtaj hakkı ve kadın bedeninin erkek denetiminden çıkması savunuldu. 1990'lı yıllardan günümüze kadar geçen dönemde feminist hareketin eğildiği temel sorunlardan biri kadına yönelik şiddetin durdurulması ve iş ortamında kadın çalışanlara yönelik ayrımcı uygulamalara son verilmesi olarak nitelendirilebilir.

HE FOR

Kadınlar erkeklerle birlikte yürümedikçe hiçbir millet zafere ulaşamaz. Kadınları bir mahpus gibi dört duvardan ibaret bir evin içerisine mahkum etmek insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Bizim kadınlara layık gördüğümüz bu cezadan daha büyük bir ceza hiçbir ceza kanununda bulunamaz.

Muhammed Ali CİNNAH

Kadınlar bütün baskı ve zulüm zincirlerinden kurtulmadıkça özgürlükten bahsedilemez.

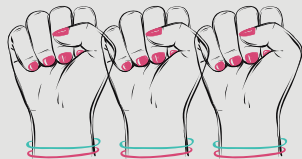
Nelson MANDELA

Bir toplum, bir millet erkek ve kadın denilen iki cins insandan meydana gelir. Mümkün müdür ki, bir toplumun yarısı topraklara zincirlerle bağlı kaldıkça, diğer kısmı göklere yükselebilir.

Mustafa Kemal ATATÜRK

Eğer kadın erkek eşitliğine inanıyorsan bu seni bir feminist yapar.

Emma WATSON

SHE

Feminizme ihtiyacım var çünkü kimse bana "Adam ol." demesine ihtiyacım yok.

Feminizm kadınların güçlü olması için değildir, kadınlar zaten güçlüdür.

Feminizm, dünyanın kadınlara bakış açısını değiştirmek için vardır.

Feminizm sadece kadınların değil, bütün insanlığın mücadelesidir.

Ben hiçbir zaman feminizmin ne olduğunu anlayamadım. Ancak bunu biliyorum ki beni kapı paspasından ayıran duygularımı açıkladığımda insanlar bana feminist dediler.

-Rebecca West

Duygu ALTIAY
Dilara ORAL
Ilgaz Doga ÖZALP

Etkinlik

Kaçamak Evasion

 SJ Denizcileri

Dersler, sınavlar, ödevler, okul servisleri, trafik sıkışıklığı... Eğitim-öğretim yılı son süratle, dizginsizce ilerliyor, bizlerde de stres yaratıyor. 'Burn out' pusuda bekliyor!

Bir molaya, doğa ile iç içe, eşsiz bir ana, suyun kenarında kendinizi rüzgâra, dalgaların sallanmasına bırakmaya ihtiyacınız ya da isteğiniz mi var? Gelin, lisemizin renklerini taşıyan yelkenimizle bir kaçamak yapalım. Bir an olsun tabiat ile ahenk içinde, hür yaşarsınız; tıpkı Martı Jonathan Livingston gibi rüzgârın götürdüğü yere gidersiniz, yelkenler kanatlarınız olur. Güzel ya da kötü, sıcak ya da soğuk, hava nasıl olursa olsun, önemli olan bu deneyimi mürettebatın diğer üyeleriyle paylaşmak. Yelkenlide fark olmaz. Hepimiz eşitiz; kardeşlik ve bütünlük içinde bir aradayız.

Cours, examens, devoirs, transports scolaires, trafic, embouteillage, notre année scolaire va à un rythme effréné et stressant. Le «Burn out» est proche !

Envie ou besoin d'une pause, d'un moment unique en accord avec la nature, de vivre au grès de l'eau en se laissant guider par le vent et bercer par les vagues ? Nous vous invitons à vous évader à bord du voilier aux couleurs de notre lycée. Durant un instant, vous aurez la sensation de liberté, vous vivrez en harmonie avec les éléments et tout comme Jonathan Livingston le Goéland, vous irez là où le vent vous portera, les voiles seront vos ailes.

Ayrıca hangimiz İstanbul'u başka bir açıdan görmenin, Aya Sofya'ya doğru yavaşça yaklaşmanın, Adaların etrafından dönmenin ya da Boğaz'da seyir etmenin hayalini kurmamıştır ki?

Şair, fotoğrafçı, ressam, gazeteci, yazar, müzisyen, dansçı ruhuna mı sahiptiniz? SJ bayrağını dalgalandıran yelkenimiz, kendinizi dolu dolu, özgürce ifade etmeniz için sizi bekliyor.

Çevrecilik tutkunuz mu? Tekneye binin, yunuslarla, deniz kuşlarıyla tanışın. Çevre kirliliğine karşı farkındalık yaratmaya katkıda bulunun.

Sadece bir ara vermeye, temiz hava solumaya, saçlarınızda rüzgârı hissetmeye mi ihtiyacınız var? Huzur dolu bir geleceğe güvenle dümene geçin; yelkenler fora! Artık tereddüt etmeyin: farklı bir tecrübe için sizi bekliyoruz.

Lisemizin 150. yıl kutlamaları, Kardeşlik, Tecrübe ve Geleceğe Güven değerlerinin etrafında şekillenecek. Yelkencilik, size bunları ve daha nicelerini doyusya yaşatacak!

Detaylı bilgi için, kaptanımız Metin Özdemir ile iletişim geçiniz.
metin.ozdemir@sj.k12.tr

SJ denizcileri

Aucune importance qu'il fasse beau ou mauvais, chaud ou froid, l'essentiel est de partager cette évasion avec les autres membres d'équipage. Sur un voilier, pas de différence. Nous sommes tous égaux et vivons dans un esprit de complémentarité et de fraternité.

Et qui n'a jamais rêvé de voir Istanbul sous un autre regard, sous un autre angle, de prendre le temps de s'approcher de Sainte-Sophie, de faire le tour des Îles aux Princes, de naviguer sur le Bosphore ?

Vous avez une âme de poète, de photographe, de peintre, de journaliste, d'écrivain, de musicien, de danseur, le voilier battant le pavillon de SJ est à vous pour vous exprimer pleinement et librement. L'écologie est votre passion, montez à bord et partez à la rencontre des dauphins et des oiseaux marins. Participez à la sensibilisation contre la pollution.

Vous avez tout simplement besoin d'une coupure, d'un bol d'air, de sentir le vent dans vos cheveux, prenez la barre et hissez la voile avec l'espérance d'un moment de quiétude.

N'hésitez plus, nous vous attendons pour vivre une nouvelle expérience, Fraternité, Expérience et Espérance sont les 3 valeurs thématiques des 150 ans de notre lycée. La voile vous offre ces 3 valeurs et bien d'autres.

Pour toute information, merci de contacter notre Capitaine Metin Özdemir.
metin.ozdemir@sj.k12.tr

Les marins de SJ

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No:62 34710
Kadıköy / İstanbul - Türkiye

sj.k12.tr